

РЕШЕНИЕ № 51

Гр. София, 18.01.2019год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД - трети състав в публичното заседание на двадесет и шести ноември, през две хиляди и осемнадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
КРАСИМИРА КОСТОВА

С участието на секретаря Диана Димитрова и в присъствието на прокурора Биляна Дукова, разгледа докладваното от съдия В.Иванов в.н.о.х.д. №206/18год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Глава X. от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимия П. П. Ч. ЕГН [ЕГН], чрез защитника му адв.В. Д. Ш., с която се иска отмяна на присъда №4 от 25.01.2017г. на СНС, 6-ти състав, постановена по НОХД №2596/2017г. по описа на съда като неправилна. В защитните твърдения се визират касационните основания за неправилно приложение на материалния закон по см. на чл.348 ал.1 т.1 НПК. Иска се оправдаването на подсъдимия Ч. на основание чл.336 ал.1 т.3 вр.чл.334 т.2 НПК.

С атакуваната присъда подсъдимият Ч. П. П. Ч., [дата на раждане] год. в [населено място], българин, с българско гражданство, разведен, със средно образование, собственик и управител на [фирма], неосъждан, с настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. [номер], ап. [номер] е признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл.280, ал.2, т.3, т.4 и т.5 вр. ал.1, пр.2, във вр. чл.20, ал.4, вр. ал.1 от НК, за това че, в периода месец юли - месец август 2014 год. в [населено място] и в [населено място] в съучастие като помагач, с М. Р. /извършител/ и С. В. /извършител/, умишлено улеснил М. Р. и С. В., да извършат престъпление, а именно: да преведат през границата на страната с Р.Румъния групи от лица, които не са български граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като помагачеството се е изразило в предоставяне на МПС за транспортирането им от [населено място] – Б. до [населено място] – А. с моторно превозно средство - влекач, марка Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС], като превеждането е организирано от група състояща се от 20 души, поименно описани в присъдата.

Съда наложил на Ч. на основание чл.54 НК наказание от 2 (две) години ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и наказание ГЛОБА в размер на 2 000 (две хиляди) лв., като на основание чл.66 НК е отложил изтърпяване на наказанието за срок от четири години.

Отнел е на основание чл.280, ал.4 НК в полза на държавата, полуремарке, марка К., рег. №[номер], пререгистрирано на 05.11.2014 год. с номер [номер], собственост на [фирма] - [населено място].

Със същата присъда, съдът е оправдал подсъдимия по обвинението да е подпомогнал описаната група, предоставяйки МПС - влекач, марка Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС],

пререгистриран на 05.11.2014 год. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост [фирма] - [населено място].

Съдът не е наложил едно от кумулативно предвидените наказания КОНФИСКАЦИЯ на цялото или на част от имуществото му, позовавайки се на разпоредбата на чл.58, б.“б“ вр. чл.55, ал.3 НК.

С оглед изхода от делото и на основание чл.189, ал.3 от НПК, са му присъдени разносните по делото в размер на 10 615,68 (десет хиляди шестстотин и петнадесет лева и шестдесет и осем стотинки/лева и тяхното заплащане в полза на държавата - по сметка на СНС.

Срещу постановената присъда е депозирана жалба от защитникът на подсъдимия Ч., адв.Д., с която иска признаване подсъдимия за невиновен и оправдаването му изцяло по повдигнатото срещу него обвинение. В жалбата се твърди, че присъдата е неправилна. В защитната му пледоария по реда на чл.291 НПК на 13.07.2018г. (л.25 и сл.), както и на 26.11.2018г. (л.164 и сл.) пред въззивния съд, адв.Д. излага обстоятвени аргументи в подкрепа на твърденията си, че вината на подсъдимия Ч. по време на съдебното следствие не е доказана по несъмнен начин, съобразно изискванията на процесуалния закон в разпоредбата на чл. 303 от НПК. С доводите си пред АСНС, доразвива доводите си пред първоинстанционният състав, доколкото твърди, че не е получил отговор на всички в мотивите на съда.

На първо място твърди, че съда не е извършил задълбочена преценка на доказателствената съвкупност, като акцентира върху показанията на двамата основни свидетели – С. В. и Р. М.. Според защитата, съдът не е отчел наличието на съществени противоречия между посочените доказателствени източника. Според защитникът, свидетелят С. В. не е познавал подсъдимия Ч. и поради това не е бил нает за шофьор от него, а от това е направил свидетеля М. Р., с който единствено имал договорки по управлението на предоставеното МПС. От показанията на С. В., Р. М. и С. М. се установявало, че подсъдимия Ч. няма нищо общо с превоза на мигрантите. Твърди се, че не е установено, че подзащитния му Ч. е предоставил моторно превозно средство, за извършването на превоз на мигранти, нито е имал представа, че М. Р. извършва такава. Според защитата нито в обвинението, нито в мотивите на първоинстанционния съд е посочено мястото на натоварване на превозваните мигранти, както и лицата, които са съдействали за тяхното натоварване, с оглед твърденията на В., че е виждал микробуси от които са слизали мигрантите и са се прекачвали на товарното ремарке на Ч... Според защитника, съдът е презюмирал съзнателното извършване на инкриминираното деяние, доколкото е изхождал единствено от данните за принадлежността на използваното МПС.

На следващо място според защитата, съдът не е осъществил правилен анализ на фактите установени от показанията на свидетелите Л. В., Л. Г. и Ж. Д., с които се установявало според защитата, причината и мотивите, за които свидетелят М. Р. е давал различни изявления, сравнявайки обясненията дадени пред австрийската полиция и Виенската прокуратура и от друга страна показанията като свидетел по настоящото производство. Според защитата, в обясненията си Р. не е изложил факти за съзнателни помагачески действия на подсъдимия Ч., към извършването превози през границата на Р.България към територията на няколко европейски държави, включително до територията на Република Австрия. Според защитата, използваните превозни средства от Р. - влекач, марка Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] от лизингополучателя - [фирма] както и полуремарке, марка К., рег. [номер], пререгистрирано на 05.11.2014 год. с нов [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] - [населено място] са му били предоставени въз основа на устен договор за наем от Ч., без да е сключван писмен такъв, срещу шест хиляди лева

наемна цена, но тъй като лицензът за международен превоз не се давал на физическо лице, а на фирма-превозвач, то само заради това е сключен фиктивен трудов договор с Р. за шофьор във фирмата му. С твърдяните устни наемни отношения, защитата оспорва съзнателното участие на подсъдимия Ч. като помагач в дейността, за която е привлечен към наказателна отговорност.

На следващо място, защитата изтъква съображения, които субсумира като съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на Ч., отъждествявайки ги с липса на мотиви на атакувания съдебен акт. Тази защитна теза е формирана от твърдения за незаконосъобразно приобщаване на писмените и гласни доказателства, съдържащи се в трансферираното наказателното производство на Виенската прокуратура, на основание чл. 478 ал. 4 от НПК и чл. 26, ал.1 от Конвенцията за трансфер на наказателни производства. Според защитата, в посочените разпоредби е регламентирана единствено доказателствената тежест и сила на действията, извършени от органите на трансфериращата държава, но процедурата не определя способите за тяхното приобщаване по образуваното в България наказателно производство, които според защитата са разписани в съответните разпоредби на чл.279, 281, 282 и 283 НПК. Като със становището си, че тези доказателства не са приобщени по съответния ред, претендира незаконосъобразното им ползване от първостепенният съдебен състав и развива аргументи за липса на мотиви към атакувания съдебен акт.

Допълнително защитата твърди, че липсват съществени доказателства относими към съставомерните признаци на състава на престъплението, за което е осъден подзащитния му, както и относно квалифициращите го обстоятелства, свързани със самоличността и качеството на транспортираните лица, т.е. дали са български граждани или не са, къде и от кого са били натоварени тези лица, което според защитата е формирало непреодолим доказателствен дефицит със съществено отражение върху съдържанието и основанията за фактическите и правни изводи в мотивите на атакувания съдебния акт.

В заседание на въззивния съд на 26.11.2018г. защитникът, допълва доводите въз основа съдържанието на приобщената от въззивният съд към доказателствата Присъда на Окръжен съд по наказателни дела [населено място] с №41 Нв 9/151-238, с която са признати за виновни и осъдени свидетелите – С. В. и Р. М., за – „каналджийство“ по §114 ал.1 ал.3 Z.1, Z.2, (4) 1 от федералния полицейски закон, както следва:

- С. В. - на лишаване от свобода от 24 (двадесет и четири) месеца.

- М. Р. - на лишаване от свобода за срок от 2 ½ (две години и половина) (вж.справки за съдимост – т.8 л.69 и л.72).

Защитата твърди, че от приобщения съдебен акт на ОС по наказателни дела [населено място] се установява, че М. Р. е бил признат за виновен и осъден за нелегален превоз на емигранти в съучастие с други лица за други общо 13 случая, за деяния започващи хронологично от 14-15.03.2014г. и приключили на 17-18 август същата година. Въз основа на тези обстоятелства сравнявайки обясненията на свидетеля като обвиняем (подсъдим) по наказателното дело водено в Р.Австрия се твърди, че показанията му дадени като свидетел са недостоверни. С констатации за съществени несъответствия между тях защитата извежда твърдения за недостоверност на показанията и настоява, въззивният състав да не ги кредитира като доказателствен източник в настоящото производство.

С посочените защитни аргументи се настоява:

1. За оправдаването на подсъдимия Ч. на основание чл.336 ал.1 т.3 вр.чл.334 т.2 НПК.

2. За упражняване на правомощието на въззивния състав по реда на чл.334 т.1 НПК за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

3. За отмяна на присъдата в частта, с която е постановено на основание чл.280, ал.4 НК отнемане в полза на държавата на полуремарке, марка К., рег. № [номер], пререгистрирано на 05.11.2014 год. с номер [номер], собственост на [фирма] - [населено място], позовавайки се на договор за продажбата на процесното МПС, което според защитата е преди образуването на настоящото досъдебно наказателно производство.

Настоящият съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

По правните последици от трансфера на наказателното производство, образувано в Р.Австрия за настоящото производство.

С постановление за приемане по трансфер на наказателното производство по дело №705St 13/15h образувано от прокуратурата в [населено място] – Р.Австрия срещу българския гражданин П. П. Ч. по §114 ал.1 ал.3 т.1 т.2 т.3 ал.4 от Закона за чужденците, (молба за трансфер на НП и извлечение от относимите разпоредби на австрийския закон за чужденците - т.1 л.9-10) е продължило разследването в Р.България на настоящото досъдебно производство №53/2015г. Освен трансфера на наказателното производство и материалите изпратени с него, в хода на въззивното производство е приобщена и Присъда с мотиви на Окръжен съд по наказателни дела [населено място] с №41 Нв 9/151-238, постановена върху доказателствата по трансферираното наказателно производство.

Посоченият съдебен акт на окръжния съд по наказателни дела в [населено място] Р.Австрия, както и на мотивите към него са приобщени по въззивното производство чрез молба за правна помощ по реда на чл.471 НПК и чл.22, чл.3 т.3 от Конвенцията за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите членки на Европейския съюз от 2000г.

В осъдителната присъда и мотивите на Окръжния съд, действията на свидетелите С. В. и М. Р. от обективна и субективна страна са квалифицирани като извършители на престъпление „каналджийство“ по смисъла на §114 и сл. от федералния полицейски закон на Р.Австрия. Със същата присъда са им наложени наказания „лишаване от свобода“ с различна продължителност и режим на наказателно изпълнение.

В теоретичен аспект, провеждането на националното наказателно производство има субсидиарен характер спрямо трансферираното наказателно производство в Р.България. Такова е становището на проф.д-р А. Г. „...трансферът на чуждо наказателно производство има такова правно действие, давайки т. нар. субсидиарна наказателна юрисдикция...“, В този смисъл, по отношение единната инкриминирана деятелност, приобщеният съдебен акт съдържа преюдиция по фактическите положения свързани с процесното обвинение срещу Ч., касаеща извършителството на М. расим и С. В., както и участието на лица в организацията за превеждането на емигрантите, включително и участието на С. М., като ескортиращ в съответните случаи МПС на Ч.. Поради трансфера на образувано наказателно производство, доказателствата приложени в него се ползват по настоящият наказателен процес със същата доказателствена сила, с която биха се ползвали, ако събирането им е извършено от български орган, което е на основание чл.478 ал.4 НПК и чл.26 т.1 от Европейска конвенция за трансфер на производства по наказателни дела (ЕКТПНД), обн. в ДВ бр.104/27.11.2004г.

Присъдата на окръжния Австрийски съд, с която са осъдени като извършители свидетелите по настоящото производство, не се налага да преминава през процедура за признаване по реда на чл.463 и сл. НПК. Производството по признаване на чужда присъда се извършва, доколкото се налага изпълнение на наказание наложено от друг съд на лице/а, което/ито трябва да се изпълнява на територията на Р.България. В нормата на чл.463 и сл.НПК ясно е посочено, че производството по признаване на присъда постановена от съд в друга държава се провежда заради евентуалното изпълнение на санкционната и част в Р.България „Влязла в сила присъда, постановена от чужд съд се признава и изпълнява...“, като в този смисъл основанийето за провеждането на това производство е посочено от законодателя включително в заглавието на Раздел 2 от Глава 36 НПК.

В този смисъл по настоящото съдебно – наказателно производство срещу подсъдимият Ч., доколкото не е съден с посочената присъда (№41 Нв 9/151-238 на Окръжен съд по наказателни дела [населено място]), а предмета на доказване по настоящото производство е форматиран от обвинителният акт на СП, при единната инкриминирана дейност, фактическите положения по обвинението срещу Ч., са субсидиарно обвързани с тези включени в осъдителната част от присъдата от Р.Австрия.

Настоящият съдебен състав съобрази обстоятелството, че Р.България е ратифицирала със закон Европейската конвенция за международно признаване на присъди (ЕКМПП) приет от X. Народно събрание на 28 януари 2004г. (ДВ, бр.11 от 2004г.), в сила за Р. България от 01.07.2004 г., с която в чл.8 ал.2 вр. ал.1 НК е въведено правилото „ne bis in idem“, включително и за чужди съдебни решения, чрез реципиране разпоредбата на чл.53 ЕКМПП. Предвид посочената разпоредба и на основание нормите на конвенцията, правилото „ne bis in idem“ следва да се зачита директно, без да се преминава през процедурата за признаване.

Спазвайки правилото „ne bis in idem“ и доколкото наложеното наказание с присъда №41 Нв 9/151-238 на С. В. и Р. М. и С. М. е било изтърпяно в пенитенциарни заведения в Р.Австрия, (в настоящия случай за престъплението „каналджийство“ по смисъла на §114 и сл. от федералния полицейски закон на Р.Австрия), с оглед международните норми, които Р.България е ратифицирала и интегрирала в националното законодателство, то за същите факти и обстоятелствата и срещу същите лица не може да се образува и провежда друго наказателно производство, а ако такова е образувано, то следва да бъде прекратено по см. на чл.24 ал.1 т.6 НПК.

Доколкото, фактическите действия и обстоятелствата, които са установени на територията на Р.Австрия по инкриминираната дейност на М. Р. и С. В. са отразени в диспозитива и мотивите на влязлата в сила присъда, то от тези приобщени материали, субсидиарно се установяват факти и за единната престъпна дейност, за съответната част от която свидетелите М. Р., С. В. и С. М. са осъдени на територията на Р.Австрия. В този смисъл, по настоящото производство е налице преюдиция за всички фактически и правни въпроси, решени със съдебният акт и произтичащи от материалната законна сила на присъда №41 Нв 9/151-238 на Окръжен съд по наказателни дела [населено място], която е установила за посочените свидетели съответните факти и обстоятелства.

Тази преюдиция, доколкото засяга достигнатата в публичен наказателен процес истинност установена като формализирано и ненормено фактическо положение за обема и характеристиките на фактите и обстоятелствата, относно конкретната по време и място престъпна деятелност на Р. М., С. В. включително и квалифициращите обстоятелства за всички участници в нея, се отнася единствено и само относно извършеното от осъдените Р. и В. и останалите лица, не и по отношение действията на Ч., описани в обвинителния акт по настоящото производство, за които е образувано трансферираното дело. По същество, относимите фактически положения относно онези елементи от единната престъпна деятелност на В. и Р., която е свързана с обвинението срещу Ч. по настоящото производство следва да бъдат субсидиарно прилагани по отношение деятелността на свидетелите Р. и В. и С. З. М. и посочените чужди граждани като участници в организацията, без да се налага тя да бъде отново индивидуално доказателствено установявана, както е направено в мотивите на първостепенният съд. В този смисъл, не се налага събирането на съответните доказателствени източници, гласни, писмени и веществени, както и тяхната повторна оценка, относими към престъпната деятелност и лицата, за които е налице влязла в сила присъда, в случая тази на окръжния съд в Австрия.

На второ място, следва да се отчита водещият принцип произтичащ от нормите на раздел втори, част трета от ЕКМПП (чл.56-57) и Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24.07.2008г. за равностойност на чуждестранните и националните присъди, което е транспонирано в нормата на чл.8 ал.2 НК в сила от 27.05.2011г. В случая по равностоен начин следва да бъдат отчетени фактическите и правни положения, които формират задължителната за всички матеирална сила на влязъл в сила съдебен акт, по смисъла на чл.413 НПК, като извършено ли е деянието (със съответните фактически положения и квалифициращи белези, които го идентифицират), наказуемо ли е то и виновен ли е деецът, което по аргумент на по-силното основание (*per argumentum a fortiori*), следва да бъде отнесено за всички онези факти и обстоятелства, идентифициращи конкретните факти, поставени в основата на осъдителния диспозитив на съответния съдебния акт, които описват и изпълват обективните и субективни характеристики на деянието. За тях е валидно правилото „*ne bis in idem*“, особено след като свидетелите С. В. и Р. М. и С. З. М. вече са изтърпели за тези факти съответното наказание лишаване от свобода. В този смисъл настоящият състав прецени правното значение на приобщената присъда, отнесено към фактическите и правни въпроси поставени от обвинението по чл.280 и сл. НК срещу Ч. по настоящото производство.

По фактите

Обвинението по настоящото производство срещу подсъдимия и въззивен жалбоподател Ч. е повдигнато за извършено в съучастие като помагач, с М. Р. /извършител/ и С. В. /извършител/ престъпление по чл.280, ал.2, т.3, т.4 и т.5 от НК, във връзка с ал.1, пр.2, във вр. с чл.20, ал.4, вр.ал.1 от НК, че в периода месец юли - месец август 2014 год. в [населено място] и в [населено място] умишлено е улеснил М. Р. и С. В., да извършат престъпление, за което са осъдени и са изтърпели наказания „Лишаване от свобода“ с присъда на Окръжен съд Виена с №41 Нv 9/151-238, а именно: да преведат през границата на страната с Р.Румъния групи от лица, които не са български граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като превеждането е организирано от група, състояща се от: М. Д. Р., С. М. В., С. З. М., всички български граждани, Т. А., [дата на раждане] год., М. Е.-О., [дата на раждане] год., Е. Ч., [дата на раждане] год., А. М. А., [дата на раждане] год., Б. О., [дата на раждане] , О. Ф., [дата на раждане] год., всички сирийски граждани, Н. Н., [дата на раждане] год., П. А., [дата на раждане] год., ирански граждани, Б. К., [дата на раждане] год., И. Д., [дата на раждане] , Х. Т., [дата на раждане] год., притежаващи австрийско гражданство, А. Б., [дата на раждане] год., притежаващ германско гражданство, С. Б., [дата на раждане] год. в Република И., К. Б., [дата на раждане] год. в Република Австрия, Е. Г., [дата на раждане] год. в Република Босна и Херцеговина, К. А. А., [дата на раждане] год. и Ф. Й., [дата на раждане] год, като помагачеството се е изразило в предоставяне на МПС за транспортирането на групите от лица, които не са български граждани от [населено място] - България до околностите на [населено място] – Австрия.

По синтезирано обвинението срещу подсъдимият П. П. Ч. се състои в това, че в периода месец юли - месец август 2014 год. в [населено място] и в [населено място], като помагач на С. В. и М. Р., умишлено ги улеснил да преведат през границата на страната с Р.Румъния групи от лица, които не са български граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, което е организирано от група, като за целта съзнателно им предоставил МПС - влекач, марка Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке, марка К., рег. [номер].

С присъда № 41 Нv 9/151 на Окръжния съд във Виена – Р.Австрия, свидетелите В., Р. и М. са осъдени за „Каналджийство“ (т.8 л.70, 72, 75), съответно:

- С. В. по §114 (1) и (3) Z1 Z2 и ал.4 от Федералния полицейски закон на лишаване от свобода от 24 месеца.
- М. Р. - по §114 (1) и (3) Z1 Z2 и ал.4 от Федералния полицейски закон на лишаване от свобода от 2 ½ (две години и половина).

- С. З. М. - по §114 (1) и §114 (3) Z1, Z2 и Z3 на на лишаване от свобода от 24 месеца.

Така на първо място в съдебният австрийски акт се констатира, че свидетеля М. Р. е признат за виновен и осъден за транспорт на сирийски емигранти в българско МПС през границата на Р.България при [населено място], на Румъния, на У. и Р.Австрия, без разрешение на граничните власти, който е организиран от група на различни лица, с „организатор“ О. Ф., като значителна част от тази дейност попада **извън периода** инкриминиран по настоящото наказателно производство, като това са случаите (епизодите): от 14-15.03.2014г.; 02–03.04.2014г.; 14-15.04.2014г.; 11-12.06.2014г.; 15–16.06.2014г.; от 30.06.2014г. до 01.07.2014г., описани на л.17 - л.20 от преводения екземпляр на присъдата на Окръжен съд по наказателни дела [населено място] (посочени като факти 6, 7, 8, 13, 14, 15 от обвинението на Виенската прокуратура).

За пълнота, следва да се посочи, че със същата присъда Окръжният съд по наказателни дела [населено място] е признал за невиновен М. Р. (л.22 – л.24), за някои от епизодите по повдигнатото им обвинение за същото деяние, а именно: за 04-05.01.2014г.; 30-31.01.2014г.; 07-08.02.2014г.; 17-18.02.2014г.; 07-08.03.2014г.; 01-02.05.2014г.; 14-15.05.2014г.; 26-27.05.2014г.; 05-06.06.2014г., поради което е ОПРАВДАН от Окръжния съд във Виена по повдигнатото му обвинение от прокуратурата в [населено място] в този смисъл.

Съществено за настоящото наказателно производство, доколкото обвинението срещу Ч. е за това, че умишлено улеснил М. Р. /извършител/ и С. В. /извършител/ да преведат през границата на страната с Р.Румъния групи от лица които не са български граждани, като за целта им предоставил съзнателно МПС - влекач, марка Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке, марка К., рег. № 5750 ЕХ, са онези епизоди, за които са осъдени Р. и В. като извършители в Р.Австрия, които съвпадат с времеви период инкриминирания по настоящото обвинение поставило началото на НОХД №2596/2017г. на СНС.

Това са деянията за „каналджийство“ в съответните 6 (шест) точки от присъдата на съда във Виена, както следва:

7. В периода между 17.07.2014 и 18.07.2014г. с неизвестни извършители относно **неизвестен брой лица** към 2333 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и неизвестен брой от тези лица са закарани чрез Н. Н. в нает за това ван марка Фиат Дукато, рег. № L-671Y към Л., а оттам в лек автомобил през Германия за Д., където Т. А. е действал като поръчител на Н. и К. (Факт 16 от обвинението);

8. В периода между 21.07.2014 и 22.07.2014г. с неизвестни извършители относно **53 лица** - сред тях Н. С., А. М. Ш., А. А. А. - към 2333 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и неизвестен брой от тези лица са закарани за Германия чрез отделно преследваният Х. Т. в нает от него за това ван марка Фиат Дукато, рег. № L-671Y към Л., както и три лица чрез отделно преследваният А. Б. и неизвестен брой лица чрез отделно преследваният С. Б. и М. Е. О., където Т. А. е действал като поръчител на Т. и А. (Факт 17 от обвинението);

9. В периода между 23.07.2014 и 24.07.2014г. с неизвестни извършители относно **неизвестен брой лица** към 2333 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и неизвестен брой от тези лица са закарани за Германия чрез отделно преследваният Х. Т. в лек автомобил, където Т. А. е действал като поръчител на Т. (Факт 18 от обвинението);

10. В периода между 31.07.2014 и 01.08.2014г. със **С. В.** и отделно преследваният О. Ф. като организатор в И., както и неизвестни извършители относно около **74 лица** към 2333 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и неизвестен брой от тези лица са закарани към Л. чрез Н. Н. в нает за това ван Марка Форд Транзит, рег. № W-10242A и отделно преследваният Х. Т. ги кара с лек автомобил през Германия за Д., където Т. А. е действал като поръчител на Н. и Т. (Факт 19 от обвинението);

11. В периода между 05.08.2014 до 06.08.2014г. със **С. В.** и отделно преследваният О. Ф. като организатор в И. и С. М. като управляващ съпровождащо превозно средство, както и неизвестни извършители относно **около 60 до 70 лица** - сред тях О. О., М. АЛ Ш., М. С. О. - към 2333 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и неизвестен брой от тези лица са закарани в нает за това ван Марка Фиат Дукато, рег. № L-671Y към Л. и отделно преследваният Х. Т. ги кара с лек автомобил към Виена, където Т. А. е действал като поръчител на Т. (Факт 20 от обвинението);

12. В периода между 17.08.2014 до 18.08.2014г. със **С. В.** и отделно преследваният О. Ф. като организатор в И. и С. М. като управляващ съпровождащо превозно средство, както и неизвестни извършители относно **53 поименно познати лица** към 23.33 Л., А. б, от където част от тях са посрещнати от частично неизвестни извършители за по-нататъшното пътуване и Неизвестен брой от тези лица е трябвало да бъдат закарани към Л. чрез Н. Н. в нает за това ван Марка Фиат Дукато, рег. № L-671Y, чрез П. А. в лек автомобил Марка BMW 530d, рег. № L-510KU, предоставен на Б. К., чрез

Б. К. в лек автомобил Марка Мерцедес Бенц ML 320, рег.№ L-224LK, както и отделно преследваният Х. Т. в лек автомобил Марка Мерцедес Бенц С 200, рег.№ L-510KU, където Т. А. е действал като поръчител на Н., А., К. и Т. Посрещането и по-нататъшното прекарване не са могли да последват, тъй като те са задържани на местопрестъплението, където Б. К. останал в опит (Факт 21 от обвинението)“

Настоящият състав, като сравни посочените участници в организацията в по настоящото обвинение срещу Ч., с оглед квалификацията му по т.5 пр.1 на ал.2 от чл.280 НК констатира, че М. Д. Р., С. М. В., С. З. М., за периодите за които са признати за виновни с присъдата на съда в Р.Австрия и които съвпадат с инкриминирания по настоящото обвинение срещу Ч., констатира, че част от лицата не са включени в тях, а в други епизоди извън времеви период на обвинението срещу Ч..

Конкретно това са лицата както следва:

- Освен М. Д. Р., С. М. В., С. З. М., в инкриминирания период, според присъдата на съда в Австрия са участвали лицата: Т. А., [дата на раждане] год., М. Е.-О., [дата на раждане] год., Н. Н., [дата на раждане] год., П. А., [дата на раждане] год., ирански граждани, Б. К., [дата на раждане] год., И. Д., [дата на раждане] год., Х. Т., [дата на раждане] год., австрийски гражданин, А. Б., [дата на раждане] год., германски гражданин, С. Б., [дата на раждане] год. в Република И..

За периода юли – август 2014г. според мотивите на присъдата на Окръжен съд в Р.Австрия, в организацията **не са включени лицата:**

- Е. Ч., [дата на раждане] год., А. М. А., [дата на раждане] год., Б. О., [дата на раждане] год., О. Ф., [дата на раждане] год., всички сирийски граждани, К. Б., [дата на раждане] год. в Република Австрия, Е. Г., [дата на раждане] год. в Република Босна и Херцеговина, К. А. А., [дата на раждане] год. и Ф. Й., [дата на раждане] год., които са включени в осъдителния диспозитив на присъдата на СНС, като участващи в групата организираща превеждането на лицата, небългарски граждани през границата на страната ни. С оглед посоченото, настоящият състав намира за обосновано да измени присъдата в тази и част.

Подсъдимият Ч. е регистриран като търговец (*включително и в инкриминирания период: месец юли - месец август 2014 год.*), чрез [фирма] ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], със заявена основна търговска дейност - вътрешен и международен товарен транспорт (л.31 т.8).

Подсъдимият Ч. е съдружник и в дружеството [фирма] ЕИК[ЕИК], което е едноличен собственик на капитала на [фирма] с ЕИК[ЕИК], чийто управител е подсъдимият П. Ч.. Дружеството е със същото седалище и адрес

на управление: [населено място], [улица], както и [фирма] ЕИК:[ЕИК]. (л.27-л.30 т.8)

В периода месец юли - месец август 2014 год., [фирма] е ползвал като лизингополучател камион влекач, марка Мерцедес модел „1844 ЛС АКТРОС“ с рама №[номер], с **рег. [рег.номер на МПС]**, собственост на лизингодателя му [фирма] ЕИК [номер].

В периода в периода месец юли - месец август 2014 год. дружеството [фирма] с ЕИК[ЕИК], управлявано от Ч. е ползвател като лизингополучател на друг товарен автомобил - влекач от същата марка и модел – Мерцедес „1844 ЛС АКТРОС“ с рама №[номер], с **рег. [рег.номер на МПС]**, собственост на лизингодателя му „[фирма]“.

В периода месец юли - месец август 2014 год. дружеството [фирма] с ЕИК[ЕИК], управлявано от Ч. е ползвател като лизингополучател и на **полуремарке марка „К.“** модел „С. 27“ с рама №W. с **рег. [рег.номер на МПС]**, собственост на същото дружество лизингодател „[фирма]“. Данните се установяват от справка - отговор на МВР - ГД „НП“ – (л. 64 т.8 от ДП).

След инкриминирания с повдигнатото обвинение период, а именно на 05.11.2014г. са констатирани промени в регистрацията на МПС – влекач и на полуремаркетото ползвани от дружеството [фирма] с ЕИК[ЕИК], като те са пререгистрирани като собственост на [фирма], както следва: влекача, Мерцедес модел „1844 ЛС АКТРОС“ с рама №[номер], с **рег. [рег.номер на МПС]** получава **нов рег. [рег.номер на МПС]**, а полуремаркетото с **рег [рег.номер на МПС]**, получава **нов рег. [рег.номер на МПС]**.

С посоченото, въззивния състав коригира фактите, възприети от първостепенният съд, че транспортната фирма [фирма], е притежавала един собствен влекач марка “Мерцедес” с **рег. [рег.номер на МПС]** и е ползвала влекач, марка “Мерцедес” с **рег. [рег.номер на МПС]** и полуремарке марка “К.” с **рег. №[номер]**, взети на лизинг от „[фирма]“- клон Р., като, неправилното им установяване не води до изменения в правните изводи на съда.

Във въззивното производство, подсъдимият Ч., представя договор за продажба на процесното полуремарке марка „К.“ модел „С. 27“ с рама №[номер] с новия **рег. [рег.номер на МПС]**, с нотариална заверка на подписите на продавача и купувача от който е видно, че **на 26.05.2015г.** Ч. е продал на свидетеля Л. Г., с която живее на съпругески начала, процесното ремарке, като регистрацията на новия собственик очевидно не било отразено в съответните регистри на МВР, което се установява с оглед датата 06.01.2016г., на изготвения отговора на МВР – ГД „НП“ за регистрираните МПС и ремаркета на дружествата представлявани от Ч., като в хронология се констатира, че сделката, с която за по 1000 лв. се продават три броя ремаркета е извършена почти веднага, след като молбата за трансфер на образуваното на

20.03.2015г. дело в Р.Австрия е постъпила на 13.05.2015г. в Окръжна прокуратура [населено място].

П. Ч. като шофьор е извършвал лично международни превози с ползваните като лизингополучател камиони, в периода преди март 2014г. В този период се запознал със свидетеля М. Д. Р. също шофьор, който за периода 16.07.2013г. – 12.02.2014г. работил като шофьор към [фирма] с БУЛСТАТ[ЕИК] – [населено място], видно от справката за социалното му осигуряване. Подсъдимият Ч. назначил Р. за шофьор с трудов договор на 06.03.2014г. (договора е прекратен на 25.08.2014г.), като за изпълнение на задълженията по договора му предоставил за управление един от двата влекача, които ползвал като лизингополучател и било уговорено съответното минимално месечно възнаграждение.

Посочените факти се установяват освен от показанията на свидетелят М. Д. Р., така и от приложеното като писменото доказателство, извлечение от регистъра на трудовите договори, приложено на л.68 –л.71 от съдебния том по НОХД №2596/2017г

Посочените доказателства настоящият състав намира за убедителни, като ги кредитира пред защитните твърдения на подсъдимия за сключен устен договор между него и М. за наем на процесния автомобил Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] и прикачено полуремарке „К.“ „С. 27“ с рег. [рег.номер на МПС] , с което е задържан М. на 18.08.2014г. в Австрия. В защитните си обяснения за сключен устен договор за наем, Ч. не твърди, че договора е обхващал ползването и на другото лизинговано МПС - влекач с [рег.номер на МПС] , което Р. е управлявал извън инкриминирания с обвинението период, нито че е сключвал два такива договора, което е видно от обясненията му, които ще бъдат обсъдени по – долу.

Подсъдимият Ч. предавал на Р. за управление камиона с ремаркетото на паркинг до митница „Кремиковци“, винаги натоварено и пломбирано. Ч. предавал на Р. и съответните подписани и подпечатани с печат на някое от неговите дружества транспортни документи – международна товарителница (ЧМР), фактури и други документи, необходими за преминаването на транспортирания товар през границата на нашата страна и транзита му през Румъния, У. и границата с Австрия. Съответното крайно местоназначение на транспорта е било предварително посетено от Ч. и Р. при първия курс, след назначаването му за шофьор през м. март 2014г. направен с начална точка от [населено място] по изключение, което било и заради липса на натоварени емигранти при този опознавателен курс по маршрута.

Свидетеля М. Р. е задържан от властите в Р.Австрия на 18.08.2014г. около 00.30ч. при управлението на МПС марка Мерцедес АКТРОС“ с рег. [рег.номер на МПС] , след като превел през границата на Р.България при

[населено място] и след това през границите на Румъния, У. и Австрия общо 53 лица, които не са били български граждани, които разтоварил в околностите на [населено място]. От осъдителните диспозитиви на присъдата на Окръжния съд във Виена и мотивите е описано, че превежданите групи лица от М. Р., сам и в последните три случая - заедно с С. В. през границите на Р.България Румъния, У. и Австрия, никога не са били на български граждани.

По доказателствата

Фактите за управляването от М. Р. и на двете МПС, предоставени му от Ч. като представляващ дружествата лизингополучател, се установяват от писмените доказателства включени в материалите по трансферираното производство, включително протоколите и доклади за изследване на веществените доказателства изети при задържането на М. Р. и С. В. с влекача Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с рег. [рег.номер на МПС] на 18.08.2014г., непосредствено след разтоварването на 53 – ма нелегалните мигранти, които не са български граждани около 23.30ч на 17.08.2014г., в покрайнините на [населено място], на паркинг до голф игрище - Л., А. 6.

В т.6 от съдържанието на писмените доказателства - доклад за проверка на данните от бордовото устройство на тахографа на автомобила, изпратени чрез материалите по трансферираното досъдебно производство са описани отчетите на установените в тахографското устройство на МПС **марка Мерцедес АКТРОС**“ с рег. [рег.номер на МПС] , чрез персонална шофьорска дигитална карта намерена заредена в тахографското устройство на автомобил, която отчита както конкретното поведение на водача, така и спазването на графици за почивка и записва номерата на управляваните от тях товарни автомобили за определен времеви период.

За М. Р. са установени притежавани в него два броя такива карти, съответно едната от тях е посочена като „нелегална карта“ с №[номер], другата е с №[номер]. Намерена е персонална шофьорска дигитална карта на С. В. с №[номер].

От извлечените данни се установява, че свидетелят М. Р. с карта №[номер] е управлявал в различен период от началото на 2014г. и двата ползвани като лизингополучател от подсъдимия Ч. камиона – влекачи Мерцедес, както този с рег. [рег.номер на МПС] , така и влекача с [рег.номер на МПС] , заедно с полуремаркетото с рег. [рег.номер на МПС] .

Съответно за регистрираното преминаване през границата на България на М. Р., установено от карта №[номер] с МПС - влекач с [рег.номер на МПС] , информацията започва хронологично от 19.01.2014г. (том 5 л.156), докато с намерената дигитална шофьорска карта №[номер] (описана като нелегална) и

на С. В. със шофьорска карта №[номер] данните за преминаване през границата на България с ползване на МПС с рег. [рег.номер на МПС] започват от 16.07.2014г. и обхващат периода до 18.08.2014г. (л.4 т.6).

На второ място, при задържането на М. Р. на 18.08.2014г. у управляваното от него съчленено МПС са намерени превозни документи - Международни товарителници (ЧМР), в която за изпращач е вписан „А. – S. E., чийто управител е подсъдимият П. Ч., 3 броя „invoice“ фактури за превозвания товар, посочен като – слънчогледови семки за храна на птици и съответната му договорена стойност. За получател и адрес е вписано U. J. Z. 1 K./ L., т.е. дестинация за товарния превоз - Р.Л.. Върху документите личи поставен правоъгълен щемпел на [фирма] върху номерата на МПС и ремаркетото и върху подпис за превозвача, както и поставен кръгъл печат с името на [фирма] в ЧМР, върху полето с вписаните данни за изпращач. Иззетите писмени доказателства са част от изпратените материали от Р.Австрия, които са приложени в оригиналните (непреведени) томове по делото – в т.1 (В. 1) на л.225 – 232, обособени в „ПРИЛОЖЕНИЕ“ с №31 и №32 на трансферираното наказателно производство.

От показанията на свидетелите М. Р. и С. В. се установява, че и двамата са били наясно, че за времето от 17.07.2014 до 18.07.2014г., от 21.07.2014 до 22.07.2014г, от 23.07.2014 до 24.07.2014г, от 31.07.2014 до 01.08.2014г, свидетелят Р. сам е превозвал, а от 05.08.2014 до 06.08.2014г. и 17.08.2014г. до 18.08.2014г. заедно със С. В. без разрешение лица, които не са български граждани в хладилното ремарке, че предоставените им документи от Ч. са били документи с невярно съдържание, че посочената в тях дестинация не е тази, по която ще пътуват, че не доставят стока и не осъществяват транспорт на стоки, а превозват нелегални емигранти, които не са български граждани. В тази връзка настоящият състав се солидаризира изцяло с преценката на първостепенния съд, че показанията на свидетелите пред първостепенния съд, включително и прочетените от досъдебното производство по реда на чл.281 НПК, установяват престъпна деятелност, за подпомагане транспортане на нелегални емигранти, които са приели да бъдат трафикирани срещу заплащане на парична сума.

Като единни и правдиви настоящият състав, установява твърденията на свидетелите Р. и В. по отношение обстоятелството, че Ч. е подпомагал съзнателно дейността им, като им предоставял МПС и съчлененото ремарке, за целите на превоз на нелегалните емигранти, небългарски граждани, като организирал тяхното натоварване и им осигурявал документи с невярно съдържание за целите на транзитния транспорт до Р.Австрия, което осъществявали с користна цел. В тази връзка, поставените печати и щемпели върху ЧМР и фактурите, подкрепят изцяло твърденията на свидетелите.

Няма данни Р. да е притежавал печати и щемпели на дружеството [фирма], нито правоъгълен щемпел на [фирма], нито Ч. твърди, да е упълномощавал Р. да представлява дружествата му.

При извършените полицейски действия, освен дигиталните шофьорски карти и намерените конкретни превозни документи - Международни товарителници (ЧМР), в която за изпращач е вписан „А. – S. E., чийто управител е подсъдимият П. Ч., 3 броя „invoice“ фактури за превозвания товар, не са иззети печати и/или празни бланки на ЧМР или фактури на някое от дружествата на Ч..

В тази връзка, защитните твърдения на Ч., в дадените от него обяснения, че в камиона задържан в Австрия са останали печати от неговите дружества, от времето когато лично го управлявал настоящият състав намира за невярни, като ги приема като дадени при упражняване правото му на защита. Те са и неправдоподобни, доколкото Р. е управлявал и двете МПС за период по – дълъг от инкриминирания, а доколкото лиценза за транспортната дейност е бил на дружествата на подсъдимия, то следва при всеки транспортен курс, Р. да е ползвал документи, изходящи от дружеството ползвател на камионите. В писмените доказателства по трансферираното производство няма данни, да са намирани от полицията в Австрия печати, както от едноличното дружество, така и от ЕООД – то, за които Ч., в своя защита твърди, че е забравил в товарното МПС. Значителният период, през който Р. е управлявал и двете МПС, както и смяната управлението на влекача с [рег.номер на МПС] , поради влизането му в сервиз за смяната на двигател с другия влекач с рег. [рег.номер на МПС] в началото на юли, още повече внася съмнения, че такива печати са били забравени и непотърсени и в двете МПС.

Лишено от логични аргументи е обстоятелството международния транспорт на слънчоглед, още повече с предназначение за храна на птици, да е осъществяван с хладилно полуремарке, чийто хладилен агрегат при транспорта е следвало да бъде включван и изключван от водачите, доколкото не се касае за бързо разваляща се стока, която не може да бъде превозвана без специални климатични условия. Въпреки липсата на такова основание, за да бъде осигурен безпрепятствено преминаване като транзит, през границите на няколко държави Ч. е предоставял придружаващи транспорта документи - ЧМР и фактури, каквито са задържани заедно със свидетеля Р. в Р.Австрия.

За случаите на транспортиране на нелегалните емигранти, небългарски граждани, посочени в епизодите - точка №7 за периода между 17-18.07.2014г., точка №8 за периода между 21- 22.07.2014г. и за точка №9 в периода 23-24.07.2014г., от доказателствата приобщени с трансфера на наказателното производство, отразени в присъдата и мотивите към нея, както

и от показанията на свидетелят М. Р. се установява, че за тези епизоди е осъден самостоятелно да е транспортирал в полуремаркетото нелегалните емигранти, без участие на свидетеля В..

Включването на В., за последните три курса е станало с предварителното съгласие на подсъдимия Ч., като Р. при привличането на В. за втори шофьор му обяснил подробно действителната цел на транспорта, а именно: че ще прекарват емигранти, че Ч. отговарял за запечатването на ремаркетото, респективно за организацията по натоварването на емигрантите, за приготвянето на документите за транспорта, както и за получаването на съответно паричното възнаграждение.

В показанията на М. Р. не се твърди, да е осъществил поне една различна транспортна поръчка, освен превоз на нелегални емигранти, което е започнало още от наемането му трудов му договор в средата на м. март 2014г., Настоящият състав, намира за правдиви показанията на Р., че подсъдимият Ч. съзнателно му предоставил за управление процесните МПС с тази цел, макар свидетелят в показанията си да не разпростира темпорално разясненията за всички епизоди на трафик извън тези, за които е осъден, за което не може да бъде упрекат с оглед правата му по чл.121 НПК и запознаването му с тях от съдебният състав при СНС.

Менажирането на незаконната транспортната дейност се осъществявало изцяло от подсъдимият Ч. на територията на Р.България. Доказателства за това се установяват, от записите върху намерената втора незаконна, посочена в справка за разчетената информация в нея, като „нелегална карта“ шофьорска дигитална карта с №[номер]. М. е управлявал не само това МПС с което е задържан на 18.08.2014г. в Австрия. В нея са вписани управлението на съчленено МПС с [рег.номер на МПС] , заедно с полуремаркетото с рег. [рег.номер на МПС] , от Р., **извън инкриминирания от обвинителният акт период** по настоящото наказателно производство, което попада в периода от назначаването му през м. март 2014г., до началото на юли 2014г. Това са времевите епизоди, за които е осъден от окръжния австрийски съд, а именно: - 14-15.03.2014г.; 02–03.04.2014г.; 14-15.04.2014г.; 11-12.06.2014г.; 15–16.06.2014г.; от 30.06.2014г. до 01.07.2014г., описани на л.17 - л.20.

При задържането му на 18.08.2014г. става ясно, че от юли 2014г. е управлявал другото МПС с рег. [рег.номер на МПС] , поради което от обясненията на Ч. не става ясно дали за това второ МПС е сключил втори „устен“ договор. В тази връзка, настоящият състав, намира защитните твърдения на подсъдимият Ч., че е отдал под наем влекача на Р., че е сключил с него формален трудов договор за неверни, доколкото се твърди за сключването на един договор за „наем“ устно и за едно от ползваните МПС,

което от съвкупната оценка на доказателствените източници, настоящият съдебен състав, преценява изцяло като защитна теза на подсъдимия.

От показанията на Р. се установява, че дори наемането на свидетеля В. като допълнителен шофьор е трябвало да бъде одобрено и е станало със знанието и съгласието на Ч., след като Р. настоял пред него, че има нужда от помощник. В този смисъл, ако влекачите са били отдадени под наем, както твърди Ч., то въпроса с управлението им, очевидно не е обстоятелство, което е следвало да бъде решавано със знанието и/или съгласието на Ч.. В тази връзка показанията на Р. са правдоподобни и последователни, съответни и на показанията на свидетеля В., доколкото Р. му обяснил подробно действителните цели на транспорта с предоставените от Ч. МПС.

Допълнителна правдивост за твърденията на свидетелите Р. и В., за съзнателно предоставяне от Ч. на съчлененото МПС, с което не само улеснил, но и направил възможно извършителството на Р. и М. за транспортиране на мигранти, се установява в показанията на свидетелите В. и Р. в частта, с която еднообразно описват размера на заплащането на трудовото им възнаграждение за „превеждане през границата“ на мигрантите. И двамата посочват, че парите са давани на Р., който предавал съответната част на В., като показанията на В. са съответни изцяло на показанията на Р.. Установяват се фактите и обстоятелствата, при които Ч. е заплащал за всеки курс по 500 евро на Р.. След включването на В., Ч. предавал на Р. лично удвоената парична сума от 1000 евро за двамата. Прикрития начин на заплащане е едно от обстоятелствата, заради което Р. не получавал в периода март – август 2014г. съответната заплата по трудовия договор, която претендирал едва след излизането си от затвора в Австрия пред счетоводителя на дружеството.

В показанията си С. В. съобщава, че когато бил ангажиран от Р. със съгласието на Ч., което е станало за първи път в курса от 31.07.2014 до 01.08.2014г., ясно му било съобщено от Р., че ще превозват нелегални емигранти, която дейност Р. вече е осъществявал за Ч. неколккратно срещу съответното заплащане от 500 евро на курс, че Ч. му предоставя съответните документи, подписани и подпечатани с печати на представляваните от него дружества.

При запознаването на В. с характера на товара и вида на транспортната дейност, Р. е описал на В., в както се състои участието на Ч. в престъпната дейност, както и установеното и изпълнявано разпределение на функциите им. Р. съобщил на В., че освен с предоставянето МПС преди всеки курс на паркинга до митница Кремиковци с натоварено и запечатано ремарке, за което Р. да следи за включване и изключване на климатика, Ч. му предоставял и съответните транспортни документи. За организацията по натоварването на мигрантите, отговарял Ч..

Свидетелят В., лично имал лични наблюдения от мястото на претоварването на мигрантите, от бусове пристигащи до хладилното ремарке, при което неизменно Ч. присъствал при началото на всеки курс и предавал запечатаното ремарке и документи на Р.. Свидетелят В. и трите пъти когато е придружавал М. твърди, че Ч. лично е контролирал натоварването на нелегални емигранти. В показанията на свидетеля В. пред първоинстанционният състав се твърди: „...Взехме камиона от паркинга на митница „Кремиковци“. Камионът беше натоварен. Първия път камиона беше натоварен. Вторият и третия път видях да се движат някакви бусове и да товарят камиона. През това време аз бях в заведение на митница „Кремиковци“ в барчето. Видях, че ходят някакви бусове до камиона, връщат се, видях че карат хора най – вероятно, защото ми обясниха, че ще караме хора, както и закарахме първия курс, втория курс, и третия курс когато ни заловиха. В тъмното не мога да видя хората, които карат бусовете и които разтоварват хората, кой ги товари. Ч. беше в барчето, по едно време излезна, после се върна, всичките пъти беше там...“

Така от показанията на свидетелите се установява, че натоварването на ремаркетото с докарвани емигранти с бусове от други лица от границата с Р.Турция се извършвало в тъмните часове на денонощието на/или в близост до паркинга на митницата в Кремиковци, улеснено от обстоятелството, че в този период паркинга не е бил наблюдаван и стопанисван. Подсъдимият Ч. отговарял за пломбирането на хладилното ремарке преди всеки курс и за набавянето на съответните документи на името на представляваните от него търговски дружества, с оглед осигуряване транзитното преминаване на МПС с укритите в него мигранти за преминаването през границата на страната и на следващите до Р.Австрия, без съответното разрешение от компетентните власти. Защитните доводи са неубедителни и лишени от основание и поради това, че подсъдимият Ч. винаги присъствал в точното време и място на пристигане на мигрантите на паркинга до митница Кремиковци, където съдействал и контролирал тяхното прекачване в съчлененото му МПС, което в последствие предавал за управление на Р. запечатано.

В този смисъл, твърденията на защитата, че Ч. не е знаел за действителният характер на осъществявания транспорт с неговите МПС управлявани от Р. и В. са необосновани.

За съставомерността на деянието, не е необходимо Ч. да е познавал лично участващите в организацията. Достатъчно е при съзнателното осъществяване на помагаческите действия да е съзнавал, че появяването на мигрантите на уреченото време и място с други превозни средства, тяхното претоварването в ремаркетото на Ч. на изоставения паркинг на митница „Кремиковци“ в тъмните часове на денонощието, включително заплащането,

което Ч. получавал, чрез други посредници е в резултат на стройна организация от различни лица, обединени от користна организираност за незаконен превоз на мигранти от турската граница към вътрешността на континента.

Настоящият състав, подкрепя преценката на първостепенният състав да се довери на показанията на свидетеля В., (както на дадените пред съда, така и прочетените) поради непротиворечиво излаганите факти и обстоятелства в показанията му. От тях става ясно, че Ч., макар и със съответната дистанция е участвал пряко при предаването на натовареното, затвореното и запечатано ремарке на Р. за всеки курс, за заплащането извършвано на ръка на Р., след всеки курс, което изцяло е в синхрон с показанията на Р. В..

Показанията на двамата свидетели противоречат на заявеното в обясненията на Ч., че Р. е прибирал камиона в гараж в [населено място], че не е участвал в подготовката на камиона за всеки курс до Австрия, че не е бил свързан с транспортната дейност на Р., че не знаел за превозването на емигранти от него, доколкото е отдал камиона (не е ясно кой от двата) под наем с „устен“ договор, както и че бил забравил печатите от неговите дружества в камиона (не е ясно в кой от двата), от което се възползвал Р. за да си изготвя сам ЧМР и фактури за транспорта.

Обстоятелството, че подсъдимият лично е обезпечавал транспортирането на така запечатаното хладилно ремарке със съответните транспортни и търговски документи с невярно съдържание с поставени печати на представляваните от него дружества, както и обстоятелството, че в запечатаното ремарке фактически и документално са били превозвани чували със слънчогледови семки, за които нямало никаква необходимост да бъдат превозвани в хладилно полуремарке, че Р. бил инструктиран да пуска и спира периодично хладилният агрегат, очевидно е резултат на съгласуване и взаимодействие между различни лица, което подсъдимият е съзнавал и пряко целял. В този смисъл съдът приема за изцяло неоснователни защитните доводи, че Ч. не е знаел за съществуването на организация за осъществявания незаконен трафик на мигранти, която подпомагал с предоставените МПС.

Въззивният състав, частично кредитира показанията на С. М., относно провежданата комуникацията с М. за целите на безпрепятственото осъществяване на инкриминираният транспорт по поръчение на „клиенти от Турция“, за което е осъден с процесната присъда заедно с Р. и В. (т.8 л.75-76 на 24м. лишаване от свобода). Същевременно, въззивният състав не кредитира твърденията му, че не знаел за естеството на извършеното от него и за нелегалния превоз на емигранти, доколкото е осъден с присъдата на окръжния съд във Виена, поради което настоящият състав констатира

посоченото като проява на защитната му позиция срещу евентуални неблагоприятни последици.

В осъдителният диспозитив, на приобщената присъда на Австрийския окръжен съд е посочено, че свидетелят М. е участвал в извършването на престъплението: „...С. М. като управляващ съпровождащо превозно средство...“, който от своя страна контактувал и изпълнявал възложени конкретни задачи от поръчител на трафика А. Т., който от своя страна осъществявал конспиративно контакти с останалата част от лицата посочени за участващи в организацията.

В изпратените писмени доказателства, от проучените телефонни контакти, между участващите в организацията, разследващите в Австрия са установили, че М. С. е съпровождал товарното МПС на М., за да му дава напътствия и да осуети евентуален полицейски контрол.

Обстоятелството, че М. отрича Ч. да му предоставил номера на М., въпреки дългогодишното им познанство, за което не се спори, не води непременно до изтъкваните доводи на защитата, че М. е организиран превеждането на емигрантите през границата, без съзнателното помагачество на Ч., доколкото всеки един от тях имал конкретни функции и задачи и е очевидно, че Ч. не искал да се представя лично, дори пред С. В., като за целта е контактувал само и единствено с Р. и М..

В тази връзка, като анализира показанията на свидетелите Р. и В., дадени пред първоинстанционният състав, както и приобщените, чрез прочитането им, за настоящият състав е въвн от съмнение, че Ч. е бил запознат с това, че българските участници – М. Р., С. В. и С. М., са извършителите заедно с други лица, организирани за превеждането на лицата от Р.Турция към Р.Австрия и други страни в западна Европа.

Установеното, че М. е ескортирал няколко превоза с МПС на Ч., като Ч. лично го придружавал при първия курс за проверка на маршрута и местата за разтоварване на емигрантите и за обучение на М. за осъществяване на плана на трафика на мигранти, косвено, но едностранно допълва останалите доказателства за съзнателно участие на Ч., като помагач на лицата, извършили неколккратно превеждане през границата на страната на групи лица, които не са български граждани с МПС съзнателно предоставени за целта от Ч..

Свидетеля М. твърди, че се познава отдавна с Ч., но за разлика от обясненията на Ч., свидетелят твърди, че „...Точно преди случката с камиона се видях с П. Ч. и бяхме до Румъния, до Букурещ. Пътувахме с моята кола ...“.

Доколкото се установява, че от една страна С. е осъществявал връзката с поръчителите на трафика, че е придружавал по техни указания товарния

автомобил на фирмата на Ч., че е получавал съответното възнаграждение за този ескорт и е отговарял за успешното му осъществяване, а от друга страна, че подсъдимият Ч., присъствал на всяко едно натоварване на мигрантите, знаел за датите и времето когато това се случва предварително, участвал при уточняването на маршрута и местата за тяхното разтоварване, при наличието на установени дълготрайни отношения между Ч. и С. М., заедно с преките доказателства установени от показанията на свидетелите Р. и В., от наличието на документи на дружествата които представлява, всичко това в съвкупност установява доказателства за умишленото участие на Ч. като помагач в деянието за което е привлечен към наказателна отговорност.

Показанията на В. са истинни, поради което въззивният състав ги кредитира и поради съответствието им с показанията на свидетеля С. З. М. в частта им, че докато пътували на 17 срещу 18.08.2014г, М. е провеждал телефонни разговори на български и турски език, с лице, което им казвало кога да спират, кога да преминават и ги напътствало непрекъснато за трафика пред тях. Това лице било записано в телефона му като „П.“. *„Р. говореше с П. по време на движението. Р. и П. разговаряха на български и на турски език.“*

По отношение възраженията от защитата, че първостепенният съд не е дал ясен отговор на поставените въпроси, относно лицето „П.“, с което са контактували предимно за целите на преминаването през границите свидетелите Р. и В., настоящият състав, намира, че са налице достатъчно доказателства, че телефона записан с това име е ползван в този период от С. М., за целите на възложения му ескорт на процесните МПС с които М. Р. и С. В. са превозвали мигрантите.

В тази връзка от разпита на свидетеля С. М., се установява, че телефонният номер на М. му бил предоставен за целите на ескортирането на камиона, управляван от М.. *„...Аз звънях на М., от Турция ми дадоха телефона му. Не знам имената на въпросните клиенти. Клиентите са някакви сирийски граждани.“* *„...те искаха от мен да бъда на 40-50 км. от техния камион, за да мога да реагирам ако има нужда...„*

Свидетелите Р. и В. потвърждават, че са били насочвани, за спиране, тръгване и минаване на границата от човек, посочен с името „П.“, както е бил записан и в телефоните им, за който се установява, че е именно С. М.. От разпита на свидетеля В. - *„...Р. говореше с П. по време на движението. Р. и П. разговаряха на български и на турски език...“* *„...По телефона на Р. се е обаждал някой, но не знам за каквото, беше във връзка с транспорта. Казвах му кога да спираме, кога да тръгваме, кога да минаваме границата. Мисля, че човека, който му се обажда беше П.. М. Р. го споменаваше П. по име в разговорите. ..“* *„...Не знам М. с друг да е общувал. Аз не съм разговарял с П.. Аз П. съм се виждал почти на всеки курс. Мисля, че и П. е*

част от канала. П. с М. повече разговаря, с мен много, много контакти няма....“ ... По време на тези курсове мисля, че П. отпред - отзад беше, ходеше някаква кола,...“

Използваното и вписано име „П.“, в каквато насока са показанията на Р. и В., според съда е заимствано като част от името на фирмата регистрирана на името на свидетеля С., а именно: [фирма]. Показанията на свидетелите Р. и В. се потвърждават и от извлеченията на телефонния указател на телефон НОКИА RM – 1030, която е с два ИМЕЙ №[номер] и [номер] намерен у Р.. От извлечение съдържанието на паметта в телефона се установяват както снимки на двата влекача Мерцедес с ремаркетото, така и данни от непрекъснат телефонен контакт с тел[номер], за който в т.4 л.215 и л.216, както и в края на приложение №41 в том №1 л.423 и сл. в непреведените материали на трансферираното производство, се установяват таблични данни, от които е видно, че в периода 15.08.2014г. - 18.08.2014г. са проведени множество разговори с тел.№+359879472711 записан в телефона на името на „2_p_bg“.

В показанията си пред първостепенният съд С. потвърждава, че „... Възможно е два пъти да съм се съгласявал да помагам на Т.. Не си спомням . Един път съм пътувал до У., а още един път- до Германия. ... Т. ми е звънял по телефона и аз съм звънял на М. по телефона обратно, за да му кажа **всичко точно ли е. Той не ми е казал къде се намира, искаше само да разбере всичко точно ли е....**“

Освен от показанията на С. пред първостепенният съд, както и от приобщените чрез прочитането им от досъдебното производство, от доказателствата по трансферираното дело е установено, че М. С., който е привлечен към наказателна отговорност и осъден по същото дело, е бил с регистриран телефонен номер [номер] (т.4 л.225), чрез който е контактувал освен с Р. и В., така също и с А. Т. с №[номер], ползван от Т. за периода 05.08.-07.08.2014г. (том 3 л.9-10), като това лице посочено и осъдено като поръчител в приобщената присъда „...**където Т. А. е действал като поръчител...**“

По създадената организация между замесените в трафика на бежанци лица е установена комуникация на А. Т., като поръчител на трафика с различни членове на организацията, като: Б. К., Н. Н., Т. Х., който от своя страна е контактувал с К. Б., Д. И. и други осъдени от Окръжния съд във Виена. Намерени са преводи от Р.Турция на суми в евро, през „У. Ю.“ от А. Т., при открити в дома му документи, в които е видно, че някои от сумите са превеждани по поръчение на брат му А. М. А. в Р.Турция (т.4 л.216 и сл.)Посоченото се установява от мотивите на австрийската присъда.

Защитата не оспорва показанията на В. със същите доводи, с каквито атакува показанията на М. Р. изтъквайки, че твърденията на свидетеля са

продиктувани от лична амбиция за отмъщение поради неуспял рекет на Р. срещу подсъдимия Ч. за сумата от 5000лв., въпреки, че показанията им, в частта за съзнателното участие на Ч. са единни и взаимно допълващи се, поради което доводите, че показанията на Р. са изцяло манипулативни и продукт на лична амбиция за несправедливото осъждане на подс.Ч. засягат в същата степен и оценката за правдивост на показания на свидетелят В..

По отношение защитни доводи свързани с показанията на свидетелите Г. и В., според които, Р. искал от близки на Ч. или от него да му бъде предоставена паричната сума от 5000лв., като за целта използвал заплахи, свързани със живота и здравето на свидетелите, както и такива, от които се установявало намерение да набеди несправедливо Ч. за съзнателно предоставяне за целите на трафикирането на емигранти, процесното моторно превозно средство, т.е в помагачество към престъплението, за което е излежал наказание в Австрия, като представи невярни свидетелски показания, настоящият състав, намира същите за неоснователни, като подробни доводи за това, ще изложи при отговорите на защитните възражения, представени в съдебните прения пред двете съдебни инстанции.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

От обективна страна, помагачество е форма на физическо и/или интелектуално участие в престъплението, като допринася за осъществяване на някоя от формите на изпълнително деяние, чрез създаване на благоприятни условия за осъществяването му от извършителя, набавя средства, документи, даване на съвети, разяснения, отстраняване на спънки, включително и предоставяване на помощ след деянието, или по друг начин, стига тази деятелност да е улеснявала извършителите и да ги благоприятствала по всевъзможни начини.

Доколкото се касае за съучастие, то и извършителите и помагача/чите следва да са наясно със съществуването на престъплението, което се цели или се извършва, като помагачеството следва да е насочено пряко към подпомагане на самото изпълнително деяние. Спрямо изпълнителното деяние на самото престъпление, помагачеството може да го предшества или да го съпътства във времето, защото помагачът осъществява своята част от престъпната си деятелност, за да допринесе за нейното осъществяване.

Настоящият състав се съгласява с изводите на първостепенният съд, че чрез събраните доказателства се установява безспорно съзнателното предоставяне на извършителите М. Р. и С. В. (в последните три случая), на съчлененото МПС и полуремарке, с което подсъдимият е допринесъл и установил положителни материални условия за да направи възможен незаконният трафик на мигранти през границата на страната.

От обективна страна са осъществени признаците на състав на престъпление от Ч., който като помагач осигурил нужните материални условия на извършителите Р. и В., за извършване на престъплението по чл.280, ал.2, т.3, т.4, и т.5 от НК, вр. ал.1, пр.2, вр. с чл.20, ал.4, вр.ал. 1 от НК, като осигурил материалните условия за да преведат Р. и В. през границата на страната групи от небългарски граждани, без съответното разрешение на компетентните власти.

За извършеното от Р. и В. превеждане през границата е ползвано МПС ползвано от дружество на подсъдимия, а организацията по прикритото докарването на лицата в бусове до района на митница „Кремиковци“, за прекачването им в процесното ремарке, както и получаването на парично възнаграждение за извършеното, несъмнено е в резултат на действията на организация от престъпно взаимодействие на множество лица, които си сътрудничат при съответна степен на организираност и конспиративност, а доказателствата за тези лица се установяват в присъдата, мотивите и писмените доказателства от трансферираното наказателно производство.

Макар процесното ремарке да е принадлежало, към момента на деянието на подсъдимия, след образуването на 20.03.2015г. на трансферираното дело срещу Ч. от прокуратурата на гр Виена, на 26.05.2015г. е продадено на свидетеля Л. Г., с която живеел на съпружески начала.

Поради това, че към момента на произнасянето на съдебният акт, тези материални активи не са част от имуществената сфера на подсъдимото лице, не са били обезпечени, то не може да бъде отнето по реда на чл.280 ал.4 НК, доколкото според общата норма на чл.53 ал.1 б.“А“, независимо от наказателната отговорност, се отнемат вещи, които принадлежат на виновния и са били предназначени или са послужили за извършване на умишлено престъпление;

В наказателния закон, в някои случаи е предоставена възможност за отнемането на вещи, в полза на държавата и когато не е собственост на дееца, но това следва да е специално предвидено в приложимата норма на закона. В случая ал.4 на чл.280 НК не предоставя такава правна възможност, каквато например е предвидена в нормите на чл.240а ал.7, чл.242 ал.8 НК и др, където закона, позволява да *„се отнема в полза на държавата и когато не е собственост на дееца“* В случая, субсидиарно е приложима общата част на НК, доколкото липсва специална норма или същата е неприложима, когато веща не е обезпечена и не се намира в патримониума на дееца.

В конкретния случай, доколкото веща е придобита от друго лице, различно от подсъдимия и не е налице специалното условие, приложено от законодателя в други норми, за да бъде отнето ремаркетото, независимо дали е

собственост на дееца, поради което искането на защитата, следва да бъде удовлетворено и присъдата следва да бъде отменена в тази част.

В мотивите на съда, правилно са развити теоретичните положения, които са в основата на правните изводи отчетени от първостепенният съд, по оценка непосредствения обект на защита от нормата на чл.280 ал.2 вр. ал.1, а именно - обществените отношения свързани с опазване на установения ред за преминаване на държавната граница, и по - конкретно реда и контрола за преминаване през държавната граница с Р. България, както и дейността на компетентните органи при ГКПП по разрешаване на това преминаване.

Конкретното изпълнително деяние, относимо към повдигнатото обвинение на Ч. включва доказателствата за всички онези действия които са осъществени и са били насочени към подпомагане физически и/или интелектуално на друго лице за да „преведе” през границата на страната, без разрешение на надлежните органи на властта на групи от хора, а не на отделно лице, с оглед фактическото описание и цифровата квалификация включена в обвинителният акт по чл.280 ал.1 пр.2 НК, доколкото всички установени фактически епизоди на трафик на мигранти, за които са осъдени в Австрия В. и Р. са осъществявани по отношение групи от хора, при което нито едно от тези лица не е било идентифицирано като български гражданин.

За субективната страна, първостепенният съд, правилно е констатирал в мотивите си, че деянието осъществено от Ч. е с форма на вина - пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2, пр.1 от НК, като деецът е съзнавал обществено опасния характер, предвиждал е настъпването обществено опасните последици и като е съзнавал тяхното естество е искал настъпването им, при това с мотив за лично облагодетелстване, макар това да не е задължителен признак по смисъла на чл.280 НК.

Подсъдимият е съзнавал всички елементи от състава на престъплението, като в действията му са налице както интелектуалния така и волевия момент на умишленото подпомагане на Р. и В. за материално и документално и организационно обезпечаване на превеждането на групи небългарски граждани през границата на страната. Ч. е съзнавал престъпния характер на поведението си и е искал настъпването на последиците от него, което пряко се установява от проведения с подготвителен характер на първи курс, когато Ч. е следвал камиона управляван от Р. с друг автомобил за да се убеди, че извършителят Р. ще е наясно с точното място на разтоварване на групите от емигранти, превозвани от него в предоставеното за целта от Ч. съчленено МПС.

Във мотивите до тук, въззивния състав взе отношение по част от въпросите поставени от защитата. Същевременно, относно друга част на защитни доводи на адв. Д. допълнителни аргументи по фактическата и

правната страна и по доказателствата настоящият състав намира основателно да изложи като отговори на многобройните и задълбочени възражения на адв.Д. изложени при съдебните прения пред първата съдебна инстанция в защитата на подсъдимия Ч., за които в жалбата си защитникът твърди, че не е получил дължимите от съда отговори.

Защитата твърди, че е нарушено правото на защита на подсъдимия, доколкото в обстоятелствената част на обвинителния акт е посочено 4 пъти, че Ч. е подпомогнал извършителите, предоставяйки им влекач „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] , а в диспозитива на обвинителния акт е посочено, че освен с този влекач, е подпомогнал извършителите на деянията, предоставяйки им и влекач марка „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] . С атакуваният акт, правилно първоинстанционният съд е оправдал подсъдимия да е подпомогнал извършителите с този влекач, доколкото за инкриминирания период е ползван само влекач „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] . Доказателствената подкрепа на тези обстоятелства е описана по – горе в настоящите мотиви. С оправдаването на Ч. за това да е предоставил м.юли август 2014г. влекач марка „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] , което не е оспорено от прокуратурата, правото на защита на подсъдимия е обезпечено в пълен обем.

Защитата настоява Ч. да бъде оправдан и по квалификацията на чл.280, ал. 2, т.5 от НК с доводите, че липсват доказателства Ч. да е познавал, или е бил във връзка с някой от изброените в диспозитива на обвинителния акт лица, които са включени в обвинението в състава на квалификацията за посочената организирана група. Развивайки защитните доводи, защитата настоява, че доколкото според нея не са налице доказателства за умишленото осъществяване на инкриминираната дейтелност по чл.280 ал. 2, т.5 от НК от Ч., с пряк умисъл, то не може да направи и правният извод, че Ч. е съзнавал, че предоставя МПС в помощ на извършителите, които си да си взаимодействат с такава организирана група съставена от лицата посочени в обвинителния акт.

Настоящият състав, намира изложените защитните доводи за неоснователни, доколкото от събраните доказателства се установява постоянното присъствие на Ч., при предаването преди всеки курс на МПС на мястото, където е видно да се прекачват нелегалните мигранти, докарани с различни бусове до това място. Времето и мястото очевидно са били известни винаги на Ч., който след това запечатвал вратите на хладилното ремарке и издавал транспортни документи с невярно съдържание за крайна точка на транспорта. Посочено беше, че съда кредитира показанията на Р., относно личното му участие за да покаже на Р. набелязваните места за разтоварване на мигрантите на територията на Р.Австрия. Участието на С. М. и осъждане му

за ескортирането на предоставените от Ч. МПС, а от друга описаната в присъдата на окръжния съд в Австрия пряка престъпна връзка за целите на престъплението, за което е осъден с поръчителя на трафика - Т. А., който от своя страна осъществявал организационни отношения с лицата - Т. Х. с К. Б., Д. И. и други включени във фактическата част на посочения съдебен акт, за целите на „каналджийството“, описано като користо организиран канал за трафик на мигранти установява от обективна страна наличието на такава организация с включените в нея лица.

В този смисъл, съзнаването от Ч. за наличието на организация от множество лица, без да е необходимо да ги познава лично и поименно е достатъчно за да бъде наказателно отговорен по посочената правна квалификация. Същевременно, от субективна страна е достатъчно да е съзнавал, че е част от верига от сложна и многочленна организация, за превеждането на групи от лица, през територията на няколко страни. Съзнанието за участието на други лица, освен преките извършители Р. и В., които подпомагал с предоставеното МПС, документите и т.н. се установява от това, че мигрантите са докарвани след преминаването на турската граница, с бусове, че времето и мястото е организирано от друго лице или лица, че след превеждането им през границата, други лица или лице, изпраща и получава паричните средства които мигрантите са заплатили, доколкото няма данни да е получавал от тях пряко парични средства, а Ч. не декларира доход от осъществяваната транспортна дейност.

В случая за субективната страна на инкриминираната с обвинението деятелност, а така също и за квалифициращото обстоятелство по чл. 280, ал. 2, т.5 НК, не е налице материално изискване за съставомерност подсъдимият Ч. да е познавал участниците в организацията осъществяваща престъпния трафик. Обвинението срещу Ч. твърди, че улеснил извършителите М. и В., предоставяйки им съчленено МПС за извършване на престъплението, за което са осъдени. За престъпното им взаимодействие с организация от други лица е достатъчно да са налице доказателства, които да формират интелектуалния момент за посоченото в съзнанието на Ч.. Съзнаването (или познавателния/интелектуалния момент) предполага наличие на фактически предпоставки, които допринасят за формиране на убеждение, за наличие на неизбежна съвместна престъпна деятелност от обективно свързани множество лица. За съставомерността по посочената квалификация и за претендираната субективна страна на деянието, не е необходимо Ч. да е познавал лично или да е знаел броя и имената на всички участващи в тази организация. Достатъчно е неговото съзнателно участие, в случая като помагач, на двама от извършителите със съзнание, че съвместно организираната престъпна деятелност представлява сложен престъпен

продукт на множество лица свързани във верига от престъпни връзки, за общи съгласувани действия, единени от общата престъпна цел.

Неоснователно защитата счита, че не са налице доказателства в подкрепа квалифициращото обстоятелство, че превежданите през границата не са били български граждани. В приложените писмени доказателства по трансферираното производство т.3 л.34 – 38, са описани имената на 53 сирийски бежанци, установени при инкриминирания им транспорт на 18.08.2014г. За останалите фактически епизоди присъдата на Австрийския съд, е за лица, за които не се установява, в нито един от епизодите, за които са осъдени М. и В., да е трафикиран дори един български гражданин.

Възражението на защитата, че в обвинителния акт от неговата обстоятелствена част, а така също в събраните по делото доказателства, не се установявало по несъмнен начин съобразно чл. 303 от НПК, че превозените лица са били преведени без съответното разрешение е изцяло необосновано. Превозваните в затворено и пломбирано хладилно ремарке с установените превозни документи - Международни товарителници (ЧМР), в която за изпращач е вписан „А. – S. E. и 3 броя „invoice“ фактури за превозвания товар, посочен като – слънчогледови семки за храна на птици, не посочва, че в ремаркетото са превозвани хора.

Като е установено, че С. В. и М. Р. са осъдени, защото са превозвали лица небългарски граждани, които са допуснали да бъдат транспортирани, по прикрит и незаконен начин, без превозни документи и без лични идентификационни документи за самоличността на тези лица, то е очевидно, че лица които са превеждани скрито и без съответно разрешение на съответните компетентни органи, а в конкретния случай и по начин изключително неприемлив по хуманитарни съображения начин са превеждани без да е извършена проверка за удостоверяване на самоличността им. Посочения начин на превеждане изключва наличието на разрешение за превеждането им, не само през границите на страната ни, но и през която и да е граница на суверенна държава.

След като няма данни превозваните лица да са с проверени лични документи, то е очевиден изводът, че установения начин на превеждане през границата с Р Румъния през „Д. М.“, както и на всяка една от държавите, през които е преминал транзит незаконния трафик до Р.Австрия, обективно изключва възможността да е предоставяно съответно разрешение, на което и да е от трафикираните по този начин лица.

Пред първата съдебна инстанция, в хода на съдебните прения защитата оспорва доказателствените качества на свидетелските показания на С. М., като се позовава на погрешното записване на имената на Т. А., който е посочен в обвинителния акт като един от организаторите. Защитата се ползва

от прочетените на основание чл. 281, ал.5 връзка ал.1, т.1 и т.2 НПК, показания от досъдебното производство, където на няколко места свидетелят сочи различно име, а именно че: *“Т. ми даде телефона на шофьора, и ми каза, че той се казва М. Р.”*

Тези показания от досъдебното производство след прочитането им със съгласието на подсъдимия и защитника му, са с потвърдено съдържание и с корекция единствено относно верността на изписаното име. Свидетелят пояснява, че е налице грешно протоколиране на името, от органа на досъдебното производство. В съдебният протокол е записана автокорекция на свидетеля, който твърди, че е имал предвид не името „Т.“ а името „Т. А.“, което е лицето, с което е осъден в Р.Австрия. В присъдата на окръжния съд в Австрия също е посочено, че именно лицето Т. А. е осъдено като поръчител на незаконния трафик за престъплението „каналджийство“ лица.

Обстоятелството, че М. Р. е бил във връзка с Т. А. осъден като поръчител на незаконния трафик не изключва съзнателното участие на подсъдимия Ч. в инкриминираната му престъпна деятелност, като помагач на извършителите Р. и В.. Напротив, съучастието е винаги форма на задружна престъпна дейност, което означава, че всеки един от съучастиците, без значение дали е извършител, помагал или подбудител съзнава и желае осъществяването на престъпното посегателство. В случая помагачеството на Ч. е както конкретно материално, доколкото набавя транспортните средства и необходимите документи за осъществяване на транспорта, участва при организиране качването на мигрантите в ремаркетото, запечатва го и представя автомобила за управление на Р., така и интелектуално, доколкото дава съвети, разяснения на М. за особеностите на маршрута, мястото на разтоварване на мигрантите, вслушване и изпълнение на указанията на ескортиращия го С. М., записан като „2_p_bg“. Предоставянето на парично възнаграждение за извършеното от тях от Ч. е част от мотивирането на извършителите, което обаче е осъществява при вече оформено решение и формирана воля от страна на Р. да участва с цел облагодетелстване в осъществяването на незаконния трафик. Р. убеждава В. да участва, но за Ч. няма доказателства да е подбудител към извършване на деянието от М. Р. и С. В.. Като помагач подсъдимият Ч. е улеснил извършителите, но не участвал във формирането на умисъл нито у М., нито у В.. За участието на последният, принос имал единствено М., който е действал като подбудител по отношение на В., доколкото се установява, че го склонил лично да участва информирайки го за всички обстоятелства по трафикирането на небългарските граждани, чрез обещаване на материална облага. За последното подсъдимият Ч. се съгласил, което обаче не го прави подбудител.

При всички случаи обвинението твърди, а доказателствата го установяват, че всеки от съучастниците – както подсъдимият Ч., който като физически помагач е улеснявал извършителите, предоставяйки им МПС за транспортирането на групи от хора, които не са български граждани, без разрешение на надлежните органи, така и извършителите В. и Р., които са осъществявали изпълнителното деяние по чл.280 ал.1 НК „*превеждане през границата на страната*“ са извършвали деянието съзнавайки характера и естеството на съвместно осъществяваната престъпна деятелност, осъществявана с пряк общ умисъл за превеждане на мигранти през границата на страната и конкретно - техния международен транзит до Р.Австрия.

В този смисъл защитните доводи на адв.Д., че М. сам е осъществявал връзка с поръчителя на престъплението Т. А., което изключвало съзнателното участие на Ч., като помагач в престъпното деяние не съдържа доказателства за твърдяните обстоятелства. Отделно от това, дори да е налице престъпната връзка на М., по своето естество не изключва съзнателната деятелност на Ч., насочена умишлено към улесняването на извършителите, чрез предоставянето на МПС за извършване на инкриминирания превоз. Събраните по делото доказателства, преценени в съвкупност изграждат доказателствена основа, която безспорно установява личният съзнателен принос на подсъдимия Ч., осъществяван в условията на престъпно съучастие. Без значение за установената деятелност на Ч. са и твърденията, на защитата, които съобщават данни за претърпян травматичен инцидент от подзащитният му, който като при падане от камион през м. декември 2013 г., счупил рамото си на няколко места. Невъзможността да управлява товарното МПС, поради получена травма, може да е в основата за ангажиране с тази дейност М. Р. за извличане на икономическа полза от ползвания лиценз на международен превозвач, но не променя наличните писмени и гласни доказателства за ангажиране по трудов договор на М. за шофьор във фирмата му. Изтъкнатите обстоятелства, според настоящият състав не са достатъчни за да противостоят на доказателствата, които правдиво установяват, че съзнателно Ч. е улеснил М. и В., като им предоставял МПС за инкриминираното превеждане на лица през границата на страната.

За да обоснове защитната си теза, адв.Д. се позовава на показанията на свидетелите Л. Г. и Л. В., която е счетоводител на фирмата на неговия подзащитен, като настоява, съдът да кредитира изцяло техните показания, позовавайки се на отправеното им преди разпита предупреждение за риска от наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

При оценката на тези доказателствени източници, настоящият състав констатира, че в показанията на свидетелката Г., с която подсъдимият от 2014г. живеел на съпругески начала, се установяват обстоятелства, при които

свидетелят М. Р. е поискал да му бъдат изплатени възнаграждения по сключения трудов договор с дружеството. Извън предмета на делото са твърденията за отпращани заплахи към свидетелката, чрез които М. е искал по неправомерен начин да ангажира подсъдимия Ч. за да му изплати сумите по трудовото му възнаграждение от общо 5000лв., от м. март до м. август 2014г.

Описаните заплахи от свидетеля не са предмет на доказване, като същевременно, са съобщени едностранно и липсва различен доказателствен източник освен лицата, които са пряко заинтересовани от оневиняването на Ч.. Същевременно, съобщените заплахи датират от 2016г., като липсва какъвто и да сигнал или оплакване до компетентните власти за тях. В този смисъл настоящия състав ги намира за твърде неубедителни, като очевидно с тях се претендира наличие на личен мотив у свидетеля М., да допринесе с показанията си в ущърб на интересите на подсъдимия. От тези доказателства, не може да направи заключение, че показанията на М. са невярни, относно обстоятелствата които съобщава в показанията си, че Ч. му заплащал за всеки курс на ръка, че част от парите разделял с В., че му предавал съчлененото МПС с натоварени в него чуждестранни граждани, че му предал транспортните документи, че запечатвал лично фургона, за да осигури неговия безпрепятствен транзит през държавите след преминаване на границата на страната при ГКПП „Д. М.“, както и че винаги присъствал при предаването на камиона на паркинга до митница Кремиковци. Мотивите, на свидетеля Р. да свидетелства, не са еднозначни с представянето на неистински факти и обстоятелства, а дори да са налице такива, каквито защитата твърди, това може да само отключващо обстоятелство за депозирането им в пълнота, а тяхната правдивост и обективност, може да бъде установена единствено при оценката им в дълбочина и при комплексната съпоставка за проверка с останалите налични доказателства по делото.

От друга страна не се установява, свидетелят да е проявил твърдяната в заплахите инициатива за лично сезиране на прокуратурата, доколкото по делото е видно, че молбата за трансфер е постъпила в Окръжна прокуратура [населено място] на 13.05.2015г., когато Р. все още е изтърпявал наказанието си от 2 (две) години и 6 (шест) месеца, лишаване от свобода в Р.Австрия, като разследващите са провели разпит с него едва през 2016г.

Същевременно е видно, че подсъдимия Ч. е продал на жената, с която живее на съпружески начала – свидетеля Л. Г., три броя полуремаркета, включително и това, с което е осъществявана престъпната дейност, за сумите от по 1000лв. всяко едно от тях на 26.05.2015г., т.е. две седмици след получаването на трансферираното дело в ОП Шумен.

Твърденията за отправените заплахи от М. Р. са от май 2016г., което се установява от показанията на свидетеля Г., която заявява: *„През 2016 година проблемите бяха М. През 2016 година, май месец някъде, в магазина където работя М. идваше да търси Ч., аз предадох, че го няма, М. остави телефон за връзка. М. търсеше П. във връзка с пари...“*, а отправената заплаха се съдържа в следната реплика, че *“... Заканите бяха жестоки: „Аз съм си видял мойто, лежал съм в затвора. П. ще го дам на прокурор, ще го забъркам и него в тея неща, да види какво е. Няма да го оставя на мира, докато не си спечеля моето си...“*, което е 5 (пет) месеца след извършения разпит от следовател при СО на Специализираната прокуратура – [населено място], който е проведен на 15.01.2016г. Тази реплика, не съдържа заплашителни намерения, доколкото лицето към което е отправено не е извършило никаква противоправна дейност.

Свидетеля Л. В., която работи като счетоводител за фирмите на Ч., потвърждава, че през м. май е изплатила парични задължения към М., произтичащи от сключения и регистриран трудов договор, за времето от март до август 2014г., в което Ч. е работел за фирмата. Факта, че трудовото му възнаграждение не е било изплащано своевременно към периода, когато е изпълнявал трудовите си задължения, означава че М. е имал друг източник на доходи, което може да бъде обяснено, както с показанията му, за заплащане на ръка от Ч. на уговореното възнаграждение за незаконно трафикиране на емигранти, което се утвърдява от неговите и на свидетеля В. показания. Това обаче е възможно и поради твърденията на Ч., че му бил дал „под наем“ камиона. Прецени обаче в съвкупност с останалите обсъдени по-горе доказателства, настоящият състав кредитира съобщеното в показанията на двамата свидетели.

Правят впечатление показанията си свидетеля В. която твърди, че: *„...М. определяше срокове кога да му ги платим. Искаше телефон на шефа. Това продължи доста дълго време след като му платих заплатите. Аз спрях да вдигам телефона и той започна да ми пише съобщения. Мога да ви ги покажа, ако желаете...“*, след което са протоколирани изпращаните съобщения и датите на които ги е получила по „Вайбър“ от М. Р., за които свидетелят твърди, че са изпратени след изплатените суми. Оказва се, че те са изпратени на следните дати: 16, 17, 25 и 30. 05.2016г., т.е. не са продължили ...доста дълго време след като му платих заплатите...“ . Свидетеля съобщава и за съобщение получено през 2017г. (от 03.07.2017г.), което е изолирано и не може да бъде определено като отправяне на заплаха.

Въззивният състав като съобрази представените в показанията обстоятелства, констатира, че твърдените заплахи с посегателство срещу здравето, живота и дори половата и неприкосновеност на Г., датират след

датата на която свидетеля е дал показания пред разследващия орган, като свидетеля ги прекъснал, веднага след като получил сумата, която е съответствала на трудовото му възнаграждение. В този смисъл защитните доводи основани на отношенията между Ч. и М., в които са били въввлечени и свидетелите, не могат да бъдат свързани единствено с поведение на М., обяснено в показанията на свидетелите като рекет и/или акт на отмъщение. Последващите показания на свидетелят пред първоинстанционния състав са дадени, след като е получил претендираната сума през май 2016г. при данни, че е прекъснал след това отправянето на заплахи, датиращи само през м. май 2016г. Видно от съдържанието на съобщенията до счетоводителката В., исканията за изплащане на сумата по претендираното трудово възнаграждение е било отказвано от Ч., поради което се установява и водещ мотив за поведението му в този период от време. Това, че поведението му е било мотивирано единствено от отказа на Ч. за изплащане на сумите по трудовия договор, се подкрепя и от обстоятелството, че според свидетелите не е подавана жалба в полицията от никой от тях. Относно съобщеното от Г. и свидетелят Ж. И. Д., назначен като шофьор във фирма [фирма] от октомври месец 2015 година, че са срязани три гуми на един от камионите на Ч., не може да бъде свързано и доказателствено обосновано като резултат от противоправно поведение от М. Р., доколкото не се сочат никакви доказателства за неговото участие, а само предположения.

Въззивният състав прецени показанията на разпитания свидетел Ж. Д., като констатира, че с тях се потвърждават единствено фактите и обстоятелствата за отправена конкретна заплаха към свидетеля Л. Г., с която Ч. живел на семейни начала, на неустановена дата през пролетта на 2016г.

Следва обаче да се отбележи, че описанието на свидетеля Д., за начина по който счетоводителката – свидетеля В. му обяснила за М. Р. е следния: *„...Аз звъннах на счетоводителката на другия ден, да преведе пари за гуми. Тя по телефона неестествено. Каза: „А. има един наш бивш работник, притеснява ме, обажда ми се, щял да ме изнасили, страх ме е да изляза от къщи...“*. Така в цитирания непринуден разговор на свидетеля Д. изяснява, че В. е посочила М. Р. като бивш работник, а не наемател на процесните МПС, за каквито отношения твърди подсъдимият Ч.. Свидетелката е счетоводител на дружествата на Ч. и не е било нужно да прикрива от Д. действителните отношения, които дружеството е имало с Р., също работник във фирмата. Посоченото е в разрез с твърденията на Ч. и защитата му, че трудовият договор с М. е бил изцяло формален, а М. бил наемател на един (не е ясно кой от двата) от двата автомобила. Подсъдимият Ч. е дал обяснения пред първия съд, като защитата оспорва резервите към тях изразени в мотивите на първостепенният съдебен състав. Според защитата,

съда следва да ги обсъди и приеме изцяло като достоверни, особено по отношение на изявленията на подсъдимият за фактите и обстоятелствата, свързани със субективната страна на деянието, за което е привлечен към наказателна отговорност.

Въззивният състав съобрази доказателствените данни, установени от обясненията на подсъдимия, но като отчете двойствената им природа, от една страна като доказателствено средство, а от друга и като средство на защита, както и обстоятелството, че подсъдимия може да прави изявления, без угрозата на възможна наказателна последица, намери техните доказателствени качества, особено когато не са подкрепени от други доказателства, за неубедителни, поради което не ги кредитира в по-голямата им част.

От обясненията на подсъдимия Ч., съда не кредитира твърденията му, че не е виждал изобщо свидетеля В., въпреки че Ч. е предавал лично камионите на Р. за управление, като за всеки от последните три курса М. е бил придружаван от В. като втори шофьор на съчлененото МПС. Вярно е, че натоварването на лицата за трафик е ставало набързо и в тъмната част на ноща, но това е ставало винаги в присъствието и със съдействието на Ч., като е налице и разпознаване от Р. В., който разпознал Ч., под №2 в приложения албум. Същевременно по делото е установено, че Р. е търсел помощник и че при последните три курса е намерил такъв, което е било одобрено и от Ч.. От посоченото, ясно личи защитното намерение на Ч. да се стреми да изолира всяко доказателство, което може да го посочи като съпричастен с престъплението, за което е обвинен.

Твърденията на защитата за уж наличие на съществени противоречия в показанията на М. и В., по отношение мястото, където им е предоставяно съчлененото МПС от Ч. е без такова фактическо основание, за което дори защитата се е противопоставила при обсъждане основанията за прочитане на показанията на М., дадени в хода на досъдебното производство с твърдения, че не са налице изискуемите противоречия, за прочитане на тези показания.

В тази връзка настоящия състав, констатира, че от приобщените, чрез прочитането им показания на Р., дадени да досъдебното производство се установява, че камиона му бил предоставен от Ч. в [населено място], но това било само първият път, когато Ч. е демонстрирал без натоварени мигранти трасето на Р., за да се убеди че познава и помни маршрута, както и местата за скрито разтоварване на мигрантите в околностите на Виена. Така с първия курс на Р. трасето е било предварително показано на извършителя, като и тогава камиона бил пломбиран и предаден от Ч., заедно с документите за превоза на товара – ЧМР, в които пишело, че ще курса ще е в посока „България – Л.“, вместо устно съобщеното на Р., че ще кара до Австрия.

След като Ч. връчил документите в Р.България преди заминаването му указал, че докато управлява по дестинацията ще поддържат връзка по телефон. При пристигането на Р. в У., Ч. му се обадил и му разпоредил да пътува за Виена, като при пристигане на мястото, където в последствие е разтоварвал мигрантите му казал да спре и да го изчака. След известно време Ч. се появил, което изненадало Р., казал му, че е пътувал с кола и му предал документи за връщане с вписане на маршрут за прибиране „Полша – България“. В разпита пред първостепенният съд на 04.12.2017г. на въпрос на прокурора свидетелят пояснява, че съобщеното от него за потегляне от [населено място], където Ч. му предал запечатаното полуремарке и влекача за управление е било само при първия курс, наречен от свидетеля „пробен“, без мигранти. Именно това обстоятелство защитата ползва, за да твърди за съществени противоречия относно мястото на потегляне на камиона, което очевидно е лишено от основания.

Посочените факти от свидетелят в показанията си пред съда, са представени пълно и логично, а по отношение на прочетените показания свидетелят ясно заявява, че ги подкрепя със съответните разяснения. Тези показания са важен източник на доказателства и допринасят за изясняване именно на оспорваната от защитата доказателствена опора за субективната страна на деянието, за което е ангажирана наказателната отговорност на Ч..

Защитата изцяло неоснователно се стреми да внесе съмнения в тези две гласни доказателства, като се позовава на несъществуващи различия, между показанията на В. и Р. по отношение на мястото на предаване на процесното МПС от Ч.. Въззивния състав, като анализира внимателно показанията на двамата свидетели, включително и приобщените, чрез прочитането им, не установи за твърдяните различия. Това произтича от обстоятелството, че В. е бил ангажиран само за последните три курса - периода между 31.07.2014 и 01.08.2014г., между 05.08.2014 до 06.08.2014 и в периода между 17.08.2014 до 18.08.2014г., когато са задържани от австрийските власти. Данните на трансферираното дело, от иззетите и разчетени шофьорски тахографски карти, а така също и от епизодите, за които е осъден Р. в Австрия се установява, че първият курс е провел с Мерцедес, рег. [рег.номер на МПС] и е направен по трасето за нелегален трафик, още през м. март 2014г.

Подсъдимия Ч. в обясненията си от 18.12.2017г. потвърждава пред първостепенният съд, че Р. е управлявал първоначално това МПС, докато през м.юли поради необходимостта от смяната на двигателя е постъпило в сервиз. След това, Р. управлява втория влекач – този с който са задържани в Р.Австрия и ангажира В. за помощник, за да не се налага да почива по трасето. За начално място на предоставяне на автомобила и за потегляне с мигрантите от двамата свидетели се твърди, че това е района на митница

Кремиковци, в непосредствена близост до мястото където живеел Ч. (видно от неговите обяснения – „...Камионът стоеше на паркинга на митницата "Кремиковци" доста дълго време, живеея близо до там. Принципно всеки ден до обяд или на обяд ходех там да пия едно кафенце...“)

Като неоснователни, въззивният състав намира доводите на защитата, позовавайки се на писмо на Агенция „Митници“, прието по реда на чл.283 НПК и приложено по съдебното производство на л.197, че дейността на паркинга на Митническото бюро София – Изток – Кремиковци, за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2014г. е била прекратена.

След запознаване с писмото се установява, че Агенция „Митници“ е уведомила съда по негово запитване, че в този период не е имало контролно – пропускателен режим на паркинга и не са били монтирани камери за наблюдение, доколкото „Инспекторат“ на Столична община, поради замърсяването му е отнела правото за търговско отдаване под наем, за ползване от МПС, ползващи административно правните услуги на митница Кремиковци. Същевременно обаче, достъпа до паркинга не е бил физически ограничен, поради наличието и разположението на обектите и имотите на дружеството „Металснаб-България“. В този смисъл, Столична община е предоставила сервитут на дружеството „Металснаб-България“, до открития временен паркинг на фирмата, до административна сграда и складовите халета на фирмата, като по този начин паркинга и преминаването през него не е било физически ограничено. В този смисъл позоваването на защитата на писмения отговор на Агенция Митници с рег.№ [номер] л.197 от съдебното дело е неоснователно, доколкото по същество съдържанието му не опровергава свидетелските твърдения на С. В. и Р., че Ч. е предавал на територията на паркинга на митница Кремиковци, винаги запечатано вече натовареното през тъмната част на денонощието ремарке с нелегални емигранти на двамата свидетели В. и М., за превеждането им през границата на страната при ГКПП „Д. М.“, без разрешението на надлежните органи.

Твърденията на защитата за наличие на две основни процесуални нарушения, които налагат оправдаването на подсъдимия Ч. или връщането му на друг състав на Специализирания наказателен съд са неоснователни.

На първо място се твърди, че първостепенният съд не е изложил мотиви относно субективната страна на деянието, за което е ангажирана наказателната отговорност на Ч., което според защитата е равностойно на липса на мотиви.

При втория момент от процесуалните възражения, защитата твърди, че приобщаването на материалите по трансферираното наказателно производство на основание чл.26, ал.1 от Конвенцията за трансфер на наказателни производства и чл.478 от НПК, не обезпечава процесуалните

способи разписани в националния процесуален закон, за приобщаване на гласни доказателства, веществени и писмени, съобразно разпоредбите на чл. чл. 279, 281, 282 и 283 НПК. Според посочените разпоредби, трансферираните доказателства са само *ex lege* с реципрочна доказателствена сила, а тяхното приобщаване следва да става със средствата и способите определени в НПК. Според защитата мотивите на първостепенният съд са формирани върху незаконно формирана доказателствена основа *„...доказателства, които не са приобщени към материалите по делото по съответния процесуален ред, което винаги също е съществено процесуално нарушение.“*

В тази връзка, следва да се посочи, че въззивният състав споделя съображенията на защитата относно обстоятелството, че чл.478 ал.4 НПК и съответната реципирана норма – чл.26 т.1 от Европейска конвенция за трансфер на производства по наказателни дела (ЕКТПНД), обн. в ДВ бр.104/27.11.2004г., определят единствено доказателствена сила на всяко процесуално действие, респективно на съответното събрано доказателство, извършено от органите на съответната държава, съобразно националното и законодателство, като дори същия чл. 26 т.1 от Конвенцията, чрез забраната да придава по – голяма тежест от съответното национално законодателство изрично ангажира равностойното тълкуването на доказателствената сила на всяко събрано събрано доказателство изпратено с трансферираното производство. В този смисъл, защитата основателно заключава, че доказателствената сила на действията и респективно доказателствата, съобразно чл.478 ал.4 НПК, не се отнася до националните способности за приобщаване на тези доказателства към образуваното в България наказателно производство. Приложените към трансферираното производство гласни доказателства, не могат да бъдат приобщени като такива, без изпълнение на процесуалните изисквания по смисъла на чл.279 и чл.281 НПК.

Защитникът адв.Д. твърди, че след като необосновано и незаконосъобразно първостепенният съд е приобщил и оценил материалите изпратени по образуваното трансферирано производство, то това е засегнало съществено правото на защита, като е ограничило възможността на защитникът и подсъдимият да изградят в пълнота въззивните основания за защита на подсъдимия Ч.. В тази връзка са формирани защитни искания - присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена и делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на този съд, поради допуснати груби и отстраними нарушения на процесуалните правила. Във всички случаи, защитата настоява да бъде отменена присъдата относно конфискацията на въпросното ремарке, тъй като, видно от договора за продажба на МПС ремаркетото е продадено на друго лице, което според защитата е станало още

преди да се образува наказателното производство по настоящото дело (става въпрос за досъдебното производство).

По наведените доводи от защитата следва да се отбележи, че при описанието на фактите в мотивите си първостепенният съд е отделил значителна част на описание на факти за извършеното от свидетелите М. Р., С. В. и С. М. на територията на Р.Австрия, за което са осъдени в Р.Австрия и са изтърпiali наказателната си отговорност. Това описание обаче е извън предмета на доказване по делото, поради което следва да бъде възприемано, единствено като допълваща информация без доказателствена стойност, която да се отрази на крайните съдебни изводи, а ако отделни фактически елементи от това описание се основават само на гласни доказателства от трансферираното производство, то тези факти не следва да бъдат взимани предвид при постановяване на крайния съдебен акт.

Доколкото предмет на настоящото наказателно производство е доказателственото установяване на онази относима деятелност, която Ч. е осъществил в периода месец юли - месец август 2014 год. в [населено място] и в [населено място], с която умишлено е улеснил М. Р. и С. В., да извършат престъплението, за което са осъдени с присъда на Окръжен съд Виена с №41 Нv 9/151-238 и са изтърпели наказания „Лишаване от свобода“, поради което въззивният състав констатира, че защитните доводи за липса на доказателствена обезпеченост на мотивите на първия съд, са необосновани.

Според настоящият състав искането присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена и делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на този съд, поради допуснати груби и отстраними нарушения на процесуалните правила е неоснователно, поради обстоятелството, че гласните доказателства приложени по трансферираното производство не са поставени в основата на доказателственото обосноваване обективната и субективна страна на извършеното от Ч. в атакуваният съдебен акт.

Настоящият състав на АСНС, намира че по отношение на писмените доказателства съда ясно е посочил способа и с определение от 25.01.2018г. е присъединил по делото напълно законосъобразно, чрез прочитането писмените доказателства по делото, включително и тези приложени по трансферираното наказателно производство на основание чл.283 НПК (посочен е и чл.478 НПК).

Така към доказателствата са приобщени писмени доказателства, включително експертни справки за извлечения на данни от тахографското устройство във МПС влекач с бяло полуремарке „К.“ с рег. [номер], (посочено на л.15, абз. последен), справки за данни от паметта на иззетите телефонни апарати на задържани лица, писмени документи за извършени парични преводи, списъци на лицата установени като обект на незаконен трафик и

тяхната националност, както и други, въз основа на които в Р.Австрия са постановени осъдителни присъди, както срещу свидетелите – С. В. и Р. М. и С. М., така и срещу други лица, действали в престъпно съдружие.

Доказателствата въз основа на които, съда е формирал вътрешното си убеждение са изброени изчерпателно и съда е основал мотивите си, като от гласните доказателства е взел предвид единствено тези, които е събрал непосредствено (включително прочетените показания по реда на чл.281 ал.4 и ал.5 вр. ал.1 НПК). Ползваните писмени доказателства е приобщил чрез способите предвидени в националния ни процесуален закон. В тази връзка, следва да се отбележи, че първостепенният съд е провел правилно съдебно следствие, в хода на което са събрани по съответния процесуален ред относимите доказателства, нужни за неговото правилно решаване. Като доказателствен пропуск следва да се посочи неприобщаването на присъдата от Австрия за установяване на точните факти и обстоятелства, за които са били осъдени свидетелите Р. и В.. Този пропуск е отстранен от въззивната инстанция, която се явява втора „първа“ по отношение на фактите по делото, поради което не се налага връщането на делото за ново разглеждане. Това произтича от нормата на чл.335 ал.2 НПК, където закона ангажира, въззивната инстанция да върне делото за ново разглеждане при съществени процесуални нарушения, само когато не може да ги отстрани при въззивната проверка на първоинстанционният акт. Конкрентния случай не е такъв, поради което искането на защитата за връщане на делото за разглеждане от друг състав на СНС е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

По санкционната част.

Първостепенният съд е наложил на подсъдимия П. Ч. наказание лишаване от свобода за срок от две години, което отложил на основание чл.66 ал.1 НК за срок от четири години и и глоба в размер на 2 000 лева, като наказанието е определил, при условията на чл.54 ал.1 НК, а размера му непосредствено над долната граница предвидена в закона.

Така при определянето на наказанието съдът правилно е съобразил принципа за законоустановеност на наказанието, като за осъществената от подсъдимият Ч. престъпна деятелност по чл.280, ал.2, т.3, т.4 и т.5 вр. ал.1, пр.2, във вр. чл.20, ал.4, вр. ал.1 от НК, е предвидено наказание лишаване от свобода от една до десет години и глоба от хиляда до три хиляди лева (зиднк ДВбр.74/2015г) както и кумулативно - конфискация на част или на цялото имущество на дееца, което е с оглед квалифициращите обстоятелства на т.3 т.4 и т.5 НК. Същевременно, доколкото съдът е приел, че степента на участие на Ч. в съучастническата дейност като помагач е малка, освен по реда на чл.54 ал.1 НК е определил наказанието и въз основа разпоредбите на чл.58

б.“Б“ във вр. чл.55 ал.3 НК от общата част на НК. Преценката за стесняване приложното поле на чл.54 ал.1 НК е обосновал с преценка, че степента на участие на Ч. в извършване на престъплението, като помагач е по-малка. Така размера на наложеното наказание на подсъдимия Ч. е съобразено с размерите на предвидените в закона наказания, съобразно нормата на чл.280 ал.2 НК (от редакция до зиднк ДВбр.74/2015г.), както и със специалната разпоредба на чл.55 ал.3 НК. Доколкото не е налице съответен протест, настоящият състав не може да ревизира едновременната употреба на тези две разпоредби ползвани при определяне на наказанието от първостепенният съд.

Първата и обща цел при индивидуализация на наказанието в правораздавателната наказателна дейност е свързана със специалната превенция - поправянето и превъзпитанието на осъденото лице по смисъла на чл.36 ал.1 НК за спазване на обществено приемливо и законосъобразно поведение, за преодоляване отрицателните ценностни мотиви, които са определяли поведението му, при извършване на престъплението установено по съответното наказателно производство.

На второ място за постигане целите на наказанието, съдът трябва правилно да съобрази естеството и продължителността на наказателна репресия, с оглед постигане на максимално въздействие върху осъденото лице. За правилната индивидуализация на наказанието, за неговия вид и срок законът е предвидил цели, които да постига посочени в чл.36 ал.1 и ал.2 НК.

Една от целите, поставена на първо място в закона, е функцията на личната превенция, т.е. наказанието се налага за да въздейства поправително и превъзпитателно, върху съответната личност. Друга цел е перспективната насоченост на наказанието, която да въздейства възпиращо-предупредително върху психиката на лицето, за формиране на задръжки, за преодоляване намерения и характерови особености, които са допринасяли за извършване на престъпления, като го възпира за в бъдеще от извършването на такива противоправни деяния.

На трето място в целите си закона е заложил и функцията на генералната превенция, а именно предупредително и възпитателно върху останалата част от обществото. За настоящият състав размера на определеното наказание по реда на чл.54 ал.1 НК е съответно на целите на закона, доколкото въззивният състав се съгласява със становището на първостепенният съд, че следва да се съобрази превеса на смекчаващите отговорността обстоятелства над отегчаващите.

Смекчаващите, които следва да бъдат отчетени са: чистото му съдебно минало, значителния период от време – над 4 години половина, през които за Ч., няма данни да е извършил каквито и да противообществени прояви за този период, като срока не може да бъде преценен като резултат от

недобросъвестно процесуално отношение на подсъдимия. С оглед посоченото извода е, че извършеното се явява инцидентно, а не е в резултат на устойчиви престъпни навици.

Като отегчаващи, следва да се преценят данните за предоставянето на МПС за извършване на престъплението за срокове, надхвърлящи инкриминирания период, както и специфичния характер на деянието с оглед мащабите и риска от увреждане на националните ни интереси в ущърб на цялото общество, чрез намаляване на доверието на останалите страни - членки на ЕС за възможностите на българските държавни органи за изпълнение на задължения за защита сигурността на границите. Ерозирането на това доверие поставя в риск по-широк кръг от национални интереси свързани със затрудняване свободното движение на хора и капитали.

Предвид посоченото, настоящата инстанция намира преценката на съдебния състав на СНС, че деянието се отличава със по – висока степен на обществена опасност за правилна, което в конкретния случай поради липса на съответен протест не би могло да утежни положението на подсъдимия.

Следва да се отбележи, че в мотивите на първоинстанционната присъда липсват съображения, за отлагане изпълнението на наказанието, но поради липса на протест, това не подлежи на ревизия. Като решава въпроса за прилагане на института на условното осъждане, съдът е длъжен по принцип да отчита и публичното въздействие на наложеното наказание, като не може да се пренебрегва и общопревантивния ефект на наказанието да въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, защото законът го изисква. Вярно е, че това съображение не може да се прилага самоцелно и с приоритет, доколкото ще доведе до несправедливо акцентирание върху наказателната репресия, като инструмент за възмездие вместо да изпълнява същинската цел заложена в закона - за позитивно поправително въздействие върху личността на осъденото лице.

Като се основа на ниската персонална обществена опасност на дееца, въззивния състав конкретно съобрази, че при определянето изпълнението на наказанието, следва да бъде отдаден приоритет на личната превенция. В този смисъл съдът намира, че наложеното му наказание е изцяло съобразено с критериите изложени по – горе и целите на наказанието предвидени в чл.36 НК. В тази връзка настоящата въззивна инстанция конкретно се съгласява с приложението на чл.66 ал.1 НК, доколкото поправянето на подсъдимия Ч., може да бъде постигнато и без изолирането му в пенитенциарно заведение, чрез свеждане до минимум на отрицателните рискове в социална среда с доминация на лица с изградени престъпни навици при ефективното изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. С оглед посоченото, като съобрази и еднообразния подход за определянето на различните кумулативно

предвидени наказания, въззивният състав намира за правилно и справедливо определеното наказание глоба 2000лв., наложено в размер малко над минималният в чл.280 ал.2 НК.

По разноските

Разноските направените по делото пред СНС на основание чл.189 ал.3 НПК са правилно определени в размер на 10 615,68 (десет хиляди шестстотин и петнадесет лева и шестдесет и осем стотинки/лева., които следва да бъдат заплатени в полза на държавата и по сметка на СНС. Същевременно, с оглед направените разноски във въззивната инстанция, настоящият съд осъди подсъдимия да заплати допълнително по сметка на АСНС и разноски направени в хода на въззивното съдебно следствие в размер на 451.50 (четирисотин петдесет и един лева и петдесет стотинки) лв.. Общия размер на разноските, които следва да заплати възлиза на 11,067.18 лева (единадесет хиляди и шестдесет и седем лева и осемнадесет стотинки)

По изложените съображения и на основание чл.337 ал.1 т.2 вр. чл.334, т.3 от НПК, трети състав на АСНС

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ присъда от 25.01.2018г. по НОХД №2596 по описа за 2017 година, VI-ти състав на Специализирания наказателен съд, като признава подсъдимия П. П. Ч., ЕГН [ЕГН] за невиновен, в това да е осъществил деянието, за което превеждането да е организирано с участието в групата на лицата - Е. Ч., [дата на раждане] год., А. М. А., [дата на раждане] год., Б. О., [дата на раждане] год., О. Ф., [дата на раждане] год., всички сирийски граждани, К. Б., [дата на раждане] год. в Република Австрия, Е. Г., [дата на раждане] год. в Република Босна и Херцеговина, К. А. А., [дата на раждане] год. и Ф. Й., [дата на раждане] год., поради което го оправдава, по повдигнатото обвинение в този смисъл.

ОТМЕНЯ присъдата в частта, с която на основание чл.280, ал.4 НК, е отнето в полза на държавата, полуремарке, марка К., рег. № 5750 ЕХ, пререгистрирано на 05.11.2014год. с номер Н. ЕЕ, собственост на [фирма] [населено място].

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА подсъдимия П. П. Ч., ЕГН [ЕГН] да заплати допълнително в полза на държавата по сметка на АСНС направените по делото разноси във въззивното производство – в размер на 451.50 (четирисотин петдесет и един лева и петдесет стотинки) лв. както и 5лв., в случай на издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.